

# Sen10r

## LET

Glasilno Koroškega doma starostnikov, poslovne enote Slovenj Gradec



Koroški dom  
starostnikov





**Izdajatelj:**  
KDS, PE Slovenj Gradec

**Uredniški odbor:**

Marija Matvos  
Marija Kraker  
Marija Robnik  
Jožefa Plaznik  
Srečko Mlačnik  
Marjana Kamnik  
Jana Zamernik  
Ivica Peruš  
Sandra Pavše

**Fotografije:**

fotobeležnica - Nika Hölbl Praper  
Špela Peruš, Tomo Jeseničnik,  
Arhiv KDS, PE Slovenj Gradec

**Lektorica:**

mag. Irena Oder

**Oblikovanje in grafična priprava:**

fotobeležnica, Jure Praper

**Tisk:**

Forma film, M Žaže, s.p.

**Naklada:**

500 izvodov

**Uredništvo:**

Celjska cesta 24,  
2380 Slovenj Gradec  
tel.: 02 88 46 435

Uredniški odbor si pridržuje pravico do spremembe naslova, izbire in krajsanja prispevka ter izbor fotografij za objavo.



**Lojzek Kralj, prostovoljec**

## DOM STAROSTNIKOV; DNEVNA SOBA ZA VSE GENERACIJE



Deset let je malo, a za ustanovo kot je dom starostnikov dovolj, da se pokaže njegovo delovanje. Ob rojstvu se je ugnездil v lepo lokacijo med šolami, vrtci, cerkvijo, bolnico in trgovino ob mirnem potoku; počasi pa se je vselil tudi v srca krajanov in meščanov.

V Domu je sčasoma nastal večnamenski prostor, prava dnevna soba v kateri se srečujemo babice in dediji, mamice in očetje, šolarji in vnuki. V tej dnevni sobi je živahno vse od jutra, ko zadiši iz kuhinje. Tu telovadimo, pojemo, delamo po skupinah, po vseh kotičkih dnevne sobe. V tem skupnem prostoru nastopajo pevski zbori, znani solisti in manjši ansambli. Igralske skupine – od vrtcev, osnovne šole, gimnazije, do upokojencev. Znani pisatelji berejo svoja dela. Tudi sv. maše so sestavni del Doma v dnevni sobi – včasih so svečane, včasih pa v tišini, da se spomnimo prijatelja, ki je odšel na svojo dolgo pot v neznano večnost. Da, tudi to je del življenja naše dnevne sobe.

Ne vem, ali si je gospa magistrica Marjana Kamnik pred desetimi leti predstavljala, da bo Dom zaživel v tako lepo življenje in sožitje z okolico. Jaz, Lojzek Kralj, si takega doma nisem upal niti v sanjah predstavljati. V pozni jesenski dobi življenja mi je delo prostovoljca v veselje, pogovor z gospo Marjano o delu v Koroškem domu starostnikov, poslovni enoti Slovenj Gradec pa v tiho in lepo zadovoljstvo. Hvala vam!

**Srečko Mlačnik, direktor**

## DESET LET



Deset let je, kar je enota Koroškega doma v Slovenj Gradcu odprla vrata prvim stanovalcem. Deset plodnih in uspešnih let. A vrnimo se na začetek. Vrsto let si je Mestna občina Slovenj Gradec prizadevala, da bi dobila dom starostnikov. Imanentno idejo, ki smo jo leta 2003 predstavili

v Koroškem domu starostnikov v Črnečah, so v Slovenj Gradcu sprejeli in nastalo je javno-javno partnerstvo. Takratni župan gospod Zanoškar je idejo sprejel, gospod Javornik pa uspešno operacionaliziral.

Dom se je pričel leta 2007 graditi in leta 2008 je bil Dom v najemu (od takrat KDS Črneče plačuje mesečno najemnino približno 15000 evrov) in upravljanju. Ko smo se v Črnečah odločili, kakšen naj bo razvoj socialnega varstva na Koroškem, smo imeli točno določeno idejo. Nova enota doma v Slovenj Gradcu mora biti drugačna. Takrat prevladujoči (ponekod še danes) model, ki je bil zdravstveno-socialni, smo spremenili v socialno-zdravstveni. Zato je bilo nujno izdelati drugačen način dela. In smo ga. Zaživele so t. i. »vmesne strukture« (takrat in danes se govori o »gospodinjskih skupnostih«).

Seveda pa ni ostalo le pri tem. Vodstvo Doma je uvedlo še več novosti (»ključna oseba« je s strani gospodarske zbornice nagrajena inovacija, prva v negospodarstvu!), sprejelo E-qualin kot način dela (dvakratni imetnik certifikata). Ves čas smo poleg skrbi za stanovalce sodelovali z okoljem, v katerem delujemo. Uspešno je sodelovanje z vsemi šolami, vrtcem, knjižnico. Odprli smo vrata tudi drugim starostnikom v okolju (center aktivnosti). Prevezli smo in uspešno izvajamo »javno službo« pomoči na dom, organiziramo in izvajamo »začasne sprejeme«. Dobro sodelujemo z lokalno skupnostjo (projekti Entente florale, Sobivamo ...).



Dom je v teh letih prerastel v enega najboljših in najbolj inovativnih v državi (več kot 60 strokovnih obiskov, skupin iz Slovenije in tujine). Prepričani smo, da se bo Dom tudi v prihodnje uspešno razvijal, uvajal nove projekte v sodelovanju z lokalno skupnostjo.

**Andrej Čas, župan**

## DRAGE STANOVALKE IN STANOVALCI, SPOŠTOVANI SODELAVCI NAŠEGA DOMA STAREJŠIH OBČANOV

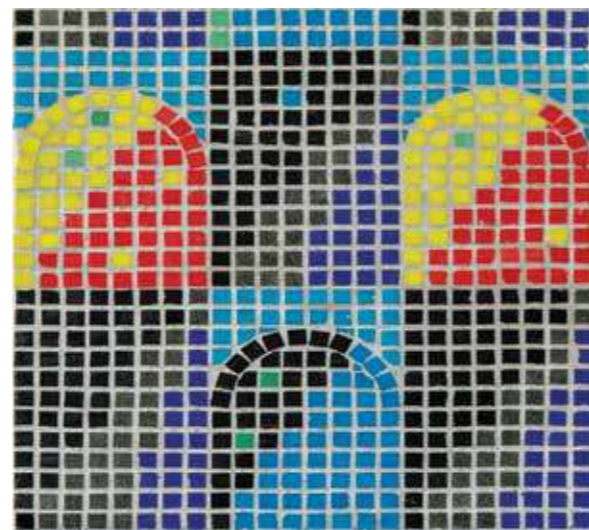


Prijeten videz rumeno sive stavbe ob Celjski cesti naključnemu sprehajalcu ali vozniku na prvi pogled ne razkriva svoje vsebine. Enako prijeten vtis ostane, ko z jugozahodne strani vstopimo v notranjost te stavbe, in ko iz zadovoljnih obrazov stanovalcev, iz prijaznega, nasmejanega sprejema zaposlenih ugotovimo, da smo vstopili v ustanovo, katere poslanstvo je skrb za stanovalke in stanovalce. Tako občutimo, če naš slovenjgraški Dom za starejše občane obiščemo že zgolj kot opazovalci, če se oglasimo po opravkih ali kot gostje mnogih prireditev. In še bolj tedaj, kadar ga obiščemo kot svojci ali prijateljev stanovalcev in vanj vstopamo pogosteje, ostajamo dlje časa, naš pogled pa je bolj občutljiv in kritičen. Ko spoznamo življenje v Domu s te plati, so naši občutki lepši, saj smo pomirjeni, ko spoznamo, da je oseba, ki nam je draga in ki ji zaradi različnih okoliščin ne moremo zagotoviti oskrbe v lastnem domovanju, zadovoljna, v dobri rokah in med prijaznimi ljudmi. Pomirjeni smo, ker se s tem soočimo in odstremo tančico negotovosti, ko uvidimo, da je tudi naša jesen življenja lahko lepa in varna.

Varstvo in oskrba starejših postajata eno ključnih socialnih in zdravstvenih vprašanj naše družbe. Ureditev, ki jo poznamo, ni ravno slaba, vsaj v našem primeru

lahko rečemo tako, pa vendar je v sistemu mnogo pomanjkljivosti, tako v primeru institucionalne oskrbe, kot tudi pri vseh tistih starejših, ki ostajajo doma v svojih stanovanjih ali hišah, sami ali s svojci. Pomanjkanje kapacitet v domovih, neustrezna kakovost socialnih in zdravstvenih storitev, socialna ne-vključenost in neustrezni stanovanjski pogoji, predvsem pa stroški, ki jih mnogi ne zmorejo plačevati, so dejavniki, ki slabšajo kakovost bivanja starejših. Zato naj bo cilj družbe in naš skupni interes, da to pomembno področje stalno izboljšujemo in zagotovimo enake možnosti vsem starejšim, ne glede na njihov družbeni in gmotni položaj. Pri tem, ko država bolj ali manj uspešno išče odgovore na izzive starajoče se družbe, lahko lokalne skupnosti prevzamemo tudi lastne pobude, da bomo našim starejšim občanom zagotovili čimprejšnjo in čim boljše kakovost bivanja. V tem smislu je bila pravilna odločitev vodstva Mestne občine Slovenj Gradec, da z lastnimi viri zagotovi prostorske pogoje za institucionalizirano varstvo starejših občanov. Naj se zato ob desetletnici delovanja Doma starejših občanov v Slovenj Gradcu najprej zahvalim tedanjemu vodstvu za pogumno odločitev, ki nam danes daje napotilo za nov zagon, saj so se potrebe, tako po zmogljivostih kot po novih storitvah in oblikah varstva, v tem času spremenile.

Ob desetletnici čestitam vsem stanovalkam in stanovalcem. Iskreno čestitam vodstvu in vsem zaposlenim v našem Domu starejših občanov z željo, da bi svoje plemenite poklice opravljali v dobro stanovalcev tako predano kot doslej, predvsem pa želim, da bi v tesnem sodelovanju z lokalno skupnostjo skupaj skrbeli za razvoj in ugled te naše pomembne institucije.



**Marjana Kamnik, Vodja poslovne enote Slovenj Gradec**

## 10 PRESEŽNIKOV V 10. LETIH



Naša okrogla obletnica je trenutek, ko se lahko veselimo ob uspehih in sadovih prehojene poti in se hkrati zazremo v prihodnost. Drznost in pogum sta naše vodilo. Zavedamo se, da ni večje vrednote, kot je človeško življenje, zato z vso odgovornostjo

opravljamo delo kot poslanstvo z vsem spoštovanjem drug drugega in s profesionalnim odnosom. Odprti smo za okolje in vanj vključeni. Vizija zaposlenih je od vsega začetka enaka; prepoznati potrebe in želje uporabnikov, prijaznost in visoka nota humanosti.

Tomo Jeseničnik je na pot knjigi Slovenija v presežnikih napisal: »Bogastvo presežnikov me je presenečalo iz dneva v dan«. Tako naše posebnosti in inovacije presenečajo tudi nas.

Izpostavljamo 10 presežnikov, ki bodo le zapisani ostali del kulture našega Doma.

• **Ključna oseba, ki nam ponuja negovanje odnosov v ključnih parih.**

• **Strokovno usposobljeni, asertivni in motivirani zaposleni, ki so izjema na področju skrbi za stare ljudi v Sloveniji.**

• **32 prostovoljcev, ki na leto opravijo približno 3.500 ur in v Dom prinašajo čisto energijo.**

• **E-Qalin, ki sam po sebi nagovarja k negovanju vseh procesov, ki se odvijajo v Domu in tako ne morejo postati rutina.**

• **Dva laskava naslova: »Najtoplejši dom«, ki ga nam je dodelila časopisna hiša Delo, in »Naj seniorka leta«, kar je postala naša stanovalka gospa Marija Kraker.**

• **Naša izjemna posebnost je področje samooskrbe. Na vrtu, ki nam ga v brezplačen najem ponuja sosed, gospa Malek, smo predelali že vsaj pet ton zelenjave za naše stanovalce. Od kar v Domu ponujamo samopostrežne zajtrke, smo skuhalo že**

**dobro tono odlične paštete, posebnost so ocvirki, domači rezanci... Na praznovanju devete obletnice Doma smo spekli 97 m jabolčnega štrudla, kolikor je bila takrat stara naša najstarejša stanovalka.**

• **Projekt »Podarimo še eno življenje«, kjer odpadni embalaži dajemo novo vrednost, je postal naša vsakdanjost. Prostovoljec arh. Kralj je narisal že več kot 1000 veder, ki so jih pobarvale naše stanovalke. Steklenice, kozarci in drug odpadni material dobi novo vrednost.**

• **Razvili smo »Partljičevo bralno značko« in veseli smo, da se že drugi domovi zgledujejo po nas.**

• **Že 4. leto deluje center aktivnosti, v katerem se družijo stanovalci in starejši iz lokalnega okolja. Druženje vodi prostovoljec, storitev je neplačljiva. Na druženjih pa je že nastalo več kot 1000 parov nogavičk na novorojenčke, rojene v slovenjgraški bolnišnici, ki jih župan pošilja poleg čestitke ob rojstvu.**

• **V bogastvo Doma so se vpisali številni donatorji z različnimi donacijami; obe vrtni hiški, umetniške slike križevega pota, 130 let stare umetniške slike, klavir, ...**

Lahko rečem, da našo inovativnost prepoznavajo tudi drugi domovi. Veseli smo, da nekateri po našem zgledu uvajajo metode dela in projekte, ki smo jih razvili v našem Domu. Ponosni smo na paleto prepoznanih storitev in programov za starejše v ožjem in širšem okolju. Trdim lahko, da s sodelovanjem krepimo razvojno naravnost, da zagotavljamo dostojanstvo in kakovostne storitve.

Hvala vsem ki ste in še boste prispevali k razvoju našega Doma. Hvala Vam, dragi stanovalci, za zaupanje, razumevanje in podporo. Vam, spoštovani svojci, za odlično sodelovanje ter dragi in spoštovani sodelavci za pripadnost poklicu in našemu poslanstvu ter izjemno motiviranost za razvoj in zagotavljanje okolja za lepo življenje in delo.





*Neva Železnik, novinarka, avtorica knjige Temne sence demence*

## SE LAHKO PRIJAVIM V VAŠ DOM



Ko sem se v začetku junija letos vozila v Slovenj Gradec, da bi imela v Koroškem domu starostnikov predavanje o demenci, sem razmišljala, kako so številni ljudje, tudi tisti, ki so že na pragu starosti, največkrat prepričani, da bodo vitalni do smrti in da bodo do konca življenja lahko na svojem domu skrbeli zase. Da nim ž ne bo treba v dom starejših. Žal največkrat ni tako! S staranjem se namreč povečuje tveganje za sladkorno bolezen, hude

zlome zaradi osteoporoze, kap, infarkt, žilne bolezni, pa tudi za demenco. Otroci pa, če jih seniorji imajo, so prezaposleni.

Za tiste, ki so še dokaj zdravi, prisebni in pokretni, se še sami umivajo in hodijo na stranišče, je dom starejših lahko izjemno prijetno zatočišče. Kot hotel. Še posebno ženske, ki so celo življenje delale le za druge, šele na starost dočakajo, da drugi skrbijo zanje: jim kuhajo, perejo, pospravljajo ... One lahko brez slabe vesti pojejo v pevskem zboru, rišejo ali brezskrbno berejo in klepetajo.

Toda tisti, ki jih namestijo v negovalni oddelk ali na oddelk za osebe z demenco, tisti se lahko bojijo najhujšega. Pripadajo jim tri plenice na dan, nihče se ne ukvarja z njimi, zato so prisiljeni 24 ur gledati v prazne

stene in strop. Skrajni čas je, mi je šlo čez možgane, da začnemo, ne le novinarji ampak tudi svojci, brez strahu razkrivati, kaj se dogaja za štirimi stenami domov starejših in se postaviti za svojce, ki tega sami ne zmorejo več!

In kaj sem odkrila v Koroškem domu starostnikov? Šokiralo me je, da obstaja v Sloveniji dom starejših, kjer je tudi zadnje zatočišče hudo bolnih in oseb z demenco dostojanstveno in človeka vredno, celo zelo prijetno. Plenice jim menjajo petkrat na dan, če je treba, vsakogar, ki je na negovalnem oddelku, vsak dan po jutranji negi oblečejo, peljejo na zajtrk, ga hranijo, če ne more jesti sam, peljejo na vrt na zrak. Vsakdo izmed najbolj ranljivih starostnikov ima svojo prostovoljko, ki prihaja na obisk in klepet in prav vsak stanovalc ima svojo ključno osebo med zaposlenimi, ki se z njim vsaj

dve uri na teden družijo. Tako se spletejo trdne vezi med stanovalci in uslužbenci, ki se vsi po vrsti zavedajo, da niso oni prvi, ampak vedno njihovi stanovalci.

Vsem, ki delate tako srčno in inovativno, iskrena hvala. Upam, da se bodo ostali domovi starejših čim več naučili od vas, saj ne vlečejo le slabi, pač pa tudi dobri zgledi. In kot sem rekla vaši direktorici: se lahko prijavim za sprejem v vaš Dom?



## OB 10. OBLETNICI DELOVANJA DOMA: NA NOVO POT



Po enoletnem bivanju v KDS PE Slovenj Gradec so se nabrali vtisi, ki bi jih želel obvarovati pozabe. Spomini hitro obledijo, je že tako, saj naši možgani s časom izgubijo sposobnost pomnjenja. Različno dolgo se ohranijo le globlja doživljanja, posebno tista, ki močneje spremenijo življenjski tok. Eden takšnih spominov je odločitev za iskanje primerne, ustrežne in zdravega prostora, kjer bi mirno preživel svoja zadnja leta. Odločitev za domsko skupnost marsikomu dela težave, vendar se kmalu pokaže, da je to edina, najboljša rešitev. Ko ugotovimo vse podrobnosti, kje dom je, kakšna je njegova okolica, kolikšna je čakalna doba, kakšni so finančni pogoji ... nastopi čas odločitve. Kdor se v življenju ni veliko selil, bo premik v dom težje prenašal. Sam sem v svojem življenju večkrat menjal okolje, zato je bila odločitev lažja.

Ob sprejetju so narejeni prvi koraki, kdor lahko še hodi, je zanj lažje, mnoge pa pripeljejo sorodniki na vozičkih, ti potrebujejo pomoč, vemo, da je invalidnost težava, bolezen, in zahteva posebno pozornost in pomoč, ki jo dajejo posebne službe Doma. Pred dnevi v maju so na srebrno enoto pripeljali novo stanovalko, starejšo gospo, ki se je žalostno ozirala, izgledala je nekoliko izgubljeno. Na naši enoti že vsa leta delovanja Doma živi zelo aktivna in delavna stanovalka, gospa Marija Kraker. Je pianistka in pevkica, predstavnica srebrne enote in gonilna sila zdravega vzdušja in počutja. In odkar se je v

juniju k nam iz modre enote preselil gospod Rotovnik, nam oba s pesmijo, harmoniko in kitaro v duetu ob svečanih trenutkih postrežeta z mini koncertom. Tako je tudi bilo v jedilnici v drugem nadstropju Doma ob sprejemu prej omenjene stanovalke. Bilo nas je nekaj stanovalcev pri dopoldanski kavi. Strmeče v zrak je pretrgala gospa Marija. V trenutku je zbrala svoj zborček pevk stanovalk na enoti, članice Hišnega benda in za dobrodoščilo so zapele »Kje so tiste stezice«. Poslušali smo vsi takrat prisotni, najbolj gospa na vozičku. Ob ploskanju, ki je pomenilo zahvalo pevkam, je bilo slovo od prisotnih domačih manj boleče. Toplega sprejema v Dom je bila deležna že prej pri urejanju v sprejemni pisarni pri gospe Sandri Pavše, pri srečanju z zdravstveno službo, v pisarni pri urejanju finančne dokumentacije in nenazadnje pri vodji Doma, gospe Marjani Kamnik. Pristrčni sprejemi uspešno potlačijo neugodja ob vstopu v domsko skupnost. To je praksa tako prijaznega Doma kot je naš slovenjgraški, ki danes praznuje svoj deseti jubilej. Čestitam!

Upam, da se je naša nova stanovalka že vživela v svoj novi dom. Tu je za vse poskrbljeno. Ob skrbi negovalk, gospodinj, čistilk se lahko vključujemo v kulturne in zabavne aktivnosti, lahko - v kolikor nam zdravje dopušča - mirno uživamo v svoji starosti in se dejavno vključimo v domsko skupnost.

## DELATI Z NJO JE PRIVILEGIJ



Ko se spominjamo nazaj, lahko zagotovo rečemo, da ima vsaka stvar svoj pomen.

Začeli smo se srečevati že leta 2004, ko nam je v skrb zaradi sestričnega slabega zdravstvenega stanja v Koroški dom starostnikov Črneče zaupala svojo sestro. Skoraj vsak dan je prihajala na obisk. Preprosta, prijazna, prijetna za nas zaposlene in zelo predana in skrbna do svoje sestre. Oseba, kot je ga. Milena, pritegne pozornost. Že takrat smo na skrivaj upali in želeli, da bo nekoč osebna zdravnica stanovalcem Doma Slovenj Gradec.

Po otvoritvi Doma v Slovenj Gradcu oktobra 2008 je sestra postala naša stanovalka, ga. Milena je prevzela skrb za zdravje stanovalcev.

Ponosna in vesela sem, da sem lahko bila njena sodelavka. Delati z zdravnico, kot je dr. Milena Lasbahe, je privilegij. Zdravstvene težave stanovalcev, med njimi resne in zaskrbljujoče, je vedno rešila strokovno in odgovorno. Stanovalci in svojci so to prepoznavali in cenili. Znala je presoditi resnost zdravstvenih težav, takoj ukrepati ali pa samo poslušati in potolažiti. Skrbelo jo je za vsakega, ko mu je predpisala nova zdravila, ko so bili slabši ali resno bolni. Pogosto je izven delovnega časa prihajala v Dom, spremljala njihovo zdravstveno stanje in ukrepala, če je bilo potrebno. Hudo ji je bilo, ko ni mogla več ozdraviti. Tega nikoli ni skrivala. Ni bila vajena neuspešnega zdravljenja in izgube svojih pacientov.

Z gospo doktorico sva devet let skupaj spremljali zdravstvena stanja stanovalcev. Najino delo je bilo vedno povezano. Skupaj sva razmišljali, načrtovali, zdravili in ozdravili. »Moje delo brez vas ne bi imelo nobenega pomena,« je vedno poudarjala. Spoštovala sem to zaupanje, zato sem bila pri izvajanju njenih navodil še posebej skrbna. Rada sem imela dneve, ko je prihajala. Resnost dela naju nikoli ni ovirala, da ne bi poklepetali in se nasmejali, kaj pokritizirali ter se tudi jezili, ko sva imeli slabe dneve.

Veliko me je naučila. Ni mi podajala samo strokovnega znanja, naučila me je, kako biti v prvi vrsti človek, kako znati poslušati in prisluhniti. Vedno sem jo občudovala, ko je tolažila, pa tudi, če je bilo stanje še tako resno. Skozi vrata v ambulanto so vedno radi prihajali stanovalci, njihovi svojci in tudi zaposleni. Za vsakega je imela čas in lepo besedo. Nikoli me ni skrbelo, kako takrat, ko brez nje ne bomo znali rešiti akutnega stanja. Brez zadržkov je vedno pomagala ali svetovala. Bolni in pomoči potrebni so za njo vedno na prvem mestu.

Danes v Dom ne prihaja več redno. Usoda je hotela, da je za vedno odšla tudi njena sestra - naša spoštovana stanovalka.

Draga ga. Milena: želim vam zdravje, druženje s svojimi najdražjimi, veliko dobre volje, da bi lahko še vrsto let sejali svoje poslanstvo.

## UREJENOST STANOVALCEV S SLADKORNO BOLEZNIJO

Sladkorna bolezen je ena izmed kroničnih bolezni, za katero obolevajo številni ljudje, med njimi tudi vaši varovanci. Dober nadzor sladkorne bolezni zagotavlja manjšo pojavnost poznih zapletov in s tem kvalitetnejše življenje tudi v pozni starosti.

Ljudje s sladkorno boleznijo se po svojih najboljših močeh trudijo za njen nadzor. Žal pa morajo nekateri med njimi zapustiti domače okolje in svoja zadnja leta preživijo v domovih starostnikov. Tam prevzame skrb za njihovo dobro počutje in zdravstvene težave osebje doma. Že od začetka delovanja Doma v Slovenj Gradcu sodelujem pri zdravljenju oskrbovancev s sladkorno

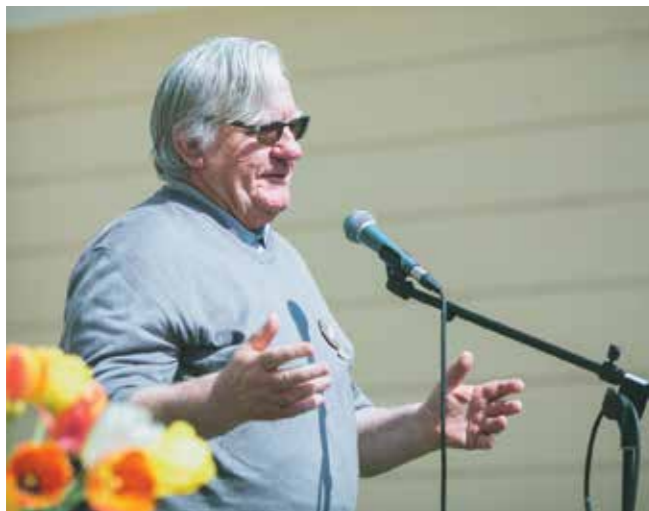
boleznijo in izobraževanju osebja, ki skrbi zanje. Upam si trditi, da imajo ljudje v Domu dobro urejeno sladkorno bolezen. Redne kontrole krvnega sladkorja in vmesne meritve v primeru poslabšanja zdravstvenega stanja varovancev to zagotavljajo.

Veseli me, da je v Domu poskrbljeno tako za prijetno in kvalitetno bivanje, kot tudi za dobro zdravstveno oskrbo in da so tam zaposleni dobri, srčni ljudje, ki poskrbijo za lažje prenašanje starostnih težav.

Želim, da tako ostane tudi v prihodnje.

Tone Partljič, pisatelj

## BRALI IN PELI ... ZA BRALNO ZNAČKO TONETA PARTLJIČA



No, če to ni prekrivanje interesov! Se sprašujem, kaj sploh čaka Komisija ga preprečevanje korupcije in njen legendarni predsednik gospod Štefanec, da ne ukrepajo.

Na povabilo vodje doma starostnikov v Slovenj Gradcu sodelujem v tem Domu kot strokovni mentor pri branju in prireditvah. Že pet let beremo za različna priznanja, od letos pa beremo za Bralno značko Toneta Partljiča, in to s sodelovanjem Toneta Partljiča (torej mene).

Ko sem pristojne v Domu prosil, naj se reč imenuje drugače, češ da je videti neumestno in da se take značke imenujejo le po mrtvih pisateljih, so rekli, naj se ne sekiram, saj se bližam osemdesetim, da najbrž ne bo dolgo trajalo, da se bom preselil v kraje, kjer že bivajo Voranc, Bevk, Ingolič in drugi, po katerih bralne značke nosijo ime in da ni v tem nič slabega. In tako zdaj z mojim sodelovanjem beremo za Bralno značko Toneta Partljiča. Ker je voditeljica Doma Marjana Kamnik skoraj nekaj takega za tisti del koroške kot kaka Angela Merkel za Nemčijo, mi je po eni strani čast, da se je odločila, kakor se je. Povrh mi je dala za ožjo sodelavko uslužbenko Doma lepo Sandro, ki svoj modri delovni plašč na prireditvah zamenja z butičnimi nastopnimi kostumi in ki smehljaje odlično vodi srečanja. Vseeno pa vidim, da sta obe zaskrbljeni, če bom posnel Borisa Pahorja iz Trsta, ki ima krepko čez sto let in še zmeraj piše?!

Da bi ne bil »zmerom« jaz glavni, vsako leto posvetimo branje kaki koroški pisateljski osebnosti in doslej smo brali dela Voranca, Frana K. Meška, Poldeta in Primoža Suhodolčana. Lani smo na moj predlog brali in poslušali pesmi Milana Kamnika in tedaj se je ustrašila voditeljica Doma Marjana Kamnik, da bodo ljudje rekli, da je

izbrala svojega moža in da bo morda res reagiral tudi predsednik KPK Boris Štefanec. Ko so na KPK izvedeli, da ta izbor žepa ne trga, so rekli, naj bo!

Milan Kamnik je tisti koroški pesnik in pevec, ki hodi okoli črno oblečen s kitaro v roki in ima širok črn klobuk in škornje kot Cleant Eastwood, kadar igra kavbojce. Največkrat ga vidiš in slišiš med Kotljami, Mežico, Slovenj Gradcem in Ravnami, kjer živi s svojo drugo ženo, že večkrat omenjeno v oči padajočo Marjano Kamnik. Tudi ona je rekla, kaj bojo pa »l'di rekli«, a se je hitro dala prepričati ... Smo rekli, če je Bob Dylan dobil Nobelovo nagrado, potem je lahko Milan Kamnik literarna zvezda na Koroškem. Najprej smo menili, da mora Milan svoje pesmi, ki jih včasih nežno poje, včasih pa kriči, natisniti v knjigi. No, ker raje poje kot pretipkava in ureja, sta to prevzeli v svoje roke mama Marjana in lepa in bistra in šolana muzikologinja Mojca Kamnik. Zbrali sta 42 pesmi, knjigo naslovili »Ibržnik«, kar pomeni po eni strani odvečen, po drugi pa »deklica za vse«.

Ko smo izbrali Kamnika, so se v obeh domovih za ostarele razveselili, Voranca ali Meška ali pa Leopolda Suhodolčana se spomni le še redko kdo, za Milana pa so vsi zakričali: »Oj, totoga pa poznamo ... 'ma črne hlače, škornje z neti, špila na kitaro in orglice in poje ali pa hripavo kriči, ko poje«. V knjigo, ki je izšla pri kulturnem centru za založništvo v Mariboru, smo napisali modre spremne besede Jane Weber, Nika Antolič, Mojca Kamnik in jaz ... Imeli smo z njim troje srečanj v živo v Slovenj Gradcu, v Črnečah v prisotnosti samega »generalnega direktorja« Srečka Mlačnika, ki se tudi sicer udeležuje večine srečanj ...

Ampak z izborom letošnjega pesnika bralne značke smo res imeli srečo. Njegovih pesmi niso samo poslušali in peli, dijaki ravenske gimnazije so jih deklamirali, igralke Medgeneracijskega centra Ravne so spisale in odigrale tri prizore o letošnjem laureatu. Milan je pel, ženske so s solznimi očmi pele z njim, Sandra napovedovala, Marjana od daleč ganjena gledala, jaz komentiral. Zdaj vsi poznamo »93 šting vsak den do fabrike« s Čečovja, zakaj je pesnik in pevec »ibržnik, vs'mo napoti«, vemo, kako je šibal naokoli »Šnel Pepi«, da ima revni deček »še levi devžej« ... Zdi se mi, da ljudi v domovih in centru v zvezi s knjigami še nisem videl tako srečnih in privrženih, kakor letos, ko smo brali, poslušali, peli, se srečevali s koroškim rapsodom Milanom Kamnikom. Zdi se, kot da je Milan del Koroške kot Uršlja, Peca, Drava, Meža, starci, brezposelni, siromašni ... Ko je pel Šipkovo »Koroško himno« in so vsi pritegnili »Korošci smo zmerom za mušter bili, na svetu ni boljših l'di ...«, sem bil hvaležen postavni Marijani Kamnik za vabilo v vse to, pa naj reče kdo, kar hoče.

Še to: se že veselim, ko bomo jeseni začeli brati knjige slovenjgraškega profesorja in pisatelja Andreja Makuca, kot so Norci, Spunk, Spominjam se in diskutirali o napadeni knjigi Oči, namenjeni tekmovanju za Cankarjevo priznanje, ki je dvignila toliko prahu. Tudi mi tekmovalci za bralno značko v tretjem življenjskem obdobju želimo biti informirani, soočeni z dilemami družbe. In imeli bomo priložnost pisatelja Makuca vse pobarati.

Sandra, se že veselim, kaj pa ti?





## BRALNA ZNAČKA TONETA PARTLJIČA

### USPEŠNO ZAKLJUČENA PETA BRALNA SEZONA



»Korošci smo zmerom za mušter bili« s temi besedami smo z velikim veseljem pričeli prvo uvodno srečanje pete bralne sezone uspešnega projekta Beremo za nagrado Toneta Partljiča. Velikokrat se že zelo zgodaj v življenju naučimo različnih modrosti, ki smo jih pridobili od svojih staršev, babic, dedkov, učiteljev. Velikokrat tudi minejo desetletja, a jih ne znamo ceniti in uporabiti v vsakdanjem življenju. Ena meni že zgodaj znana modrost moje učiteljice matematike je bila: »Ko pišeš po tabli in se izgubiš, se malo odmakni. Če ti še vedno ni jasno, kaj si napisala in kako naprej, naredi še korak nazaj, vzemi si trenutek in vse skupaj poglej še enkrat, na novo.« Včasih imamo pomembne stvari, pomembne ljudi tik pred svojim »nosom«, a tega ne vidimo ali pa vidimo, ko je že prepozno. Takrat je dobro, da imamo ob sebi ljudi, ki nas opomnijo, nam namignejo. Takšen namig smo ob zaključku četrte bralne sezone dobili od gospoda Toneta Partljiča, ki je dejal: »Sandra, sedaj je čas za majhno spremembo, za nekoga, ki navdušuje mlado in staro, za nekoga, ki je »ta pravi Korošč«, za nekoga, ki zna narediti pravo koroško gavdo.« In takrat se zopet spomnim učiteljice matematike, stopim korak nazaj, si vzamem trenutek. Seveda, to je gospod Milan Kamnik, koroški glasbenik, ki ostaja zvest samemu sebi. Kjerkoli smo, so njegove pesmi z nami, kjerkoli smo, se počutimo kot doma. Peti bralni sezoni je bilo potrebno samo prisluhni, samo zatisniti oči in bili smo doma, bili smo v lepi koroški fari.

V prvih štirih bralnih sezonah smo prebirali dela pisateljev Toneta Partljiča, Prežihovega Voranca, Leopolda in Primoža Suhodolčana ter Franca Ksaverja Meška. Vsako sezono se projekt odvija na treh lokacijah, in sicer v Koroškem domu starostnikov – Poslovni enoti Slovenj Gradec, Koroškem domu starostnikov Črneče in Medgeneracijskem centru na Ravnah na Koroškem. V projekt so vključeni stanovalci obeh domov, sorodniki, zaposleni, prostovoljci, ključni pari, učenci osnovnih in srednjih šol ter njihovi mentorji, knjižnica Ksaverja Meška Slovenj Gradec in Koroška osrednja knjižnica dr. Franca Sušnika Ravne na Koroškem. Novo bralno sezono smo z uvodnim srečanjem odprli v Koroškem domu starostnikov – Poslovni enoti Slovenj Gradec, v začetku oktobra, seveda s častnim gostom, pisateljem, gospodom Tonetom Partljičem, ki je predstavil svoj pogled na pesmi in izdano knjigo Milana Kamnika z naslovom Ibržnik. Srečanje se je zaključilo z besedami Milana Kamnika: »Ibržnik ni samo moj, Ibržnik, je tudi vaš.« In te besede so spremljale vse bralce, vse ljubitelje knjig, in res smo ga vzeli za svojega. Med bralno sezono so na vseh treh omenjenih lokacijah potekale delavnice, kjer smo na zabaven način, s pesmijo, skeči, igro, recitacijami, plesom spoznavali besedila pesmi Milana Kamnika. In tako smo prehitro prispeli do zaključka pete bralne sezone, do zaključne prireditve, ki je potekala pred Koroško osrednjo knjižnico dr. Franca Sušnika na Ravnah na Koroškem, kjer vsi udeleženci v

projektu prejmejo manjšo nagrado, hkrati poteka tudi žrebanje za glavno nagrado. Vsako leto je zaključek bralne sezone predviden ob dnevu knjige. Letos smo torej zaključili peto bralno sezono, ki je bila posvečena koroškemu pevcu Milanu Kamniku. Pomemben trenutek oziroma mejnik projekta je prav letošnja sezona, saj smo tudi s soglasjem g. Partljiča projekt



preimenovali iz Beremo za nagrado Toneta Partljiča v Bralna značka Toneta Partljiča. S projektom smo pričeli 15. 11. 2013, ko smo ga predstavili in povezali z zanimivim kulturnim programom. Takrat smo imeli v mislih nekaj ciljev in seveda skromno upali, da nam uspe. Mogoče jih lahko omenim le nekaj: naš cilj je bil medgeneracijsko povezovanje, da bi se s pomočjo branja povezale različne generacije, želeli smo, da bi projekt prerasel v Partljičevo bralno značko, želeli smo, da lahko bere kdorkoli, vsak zase, prostovoljec stanovalcu, vnuk svoji babici, babica vnuku, ključna oseba stanovalcu ali obratno, predvsem smo si želeli, da se projekt ne bi zaključil, ampak bi se z vsako novo bralno sezono odločili za novega avtorja. Skratka, to je bilo le nekaj naših želja in lahko s ponosom potrdim, da smo dosegli vse to, in še več.

Misli moram počasi strniti v neko celoto, počasi napisati tudi zaključek. Skupaj smo že veliko dosegli, prepričana sem, da veliko še bomo. Ob tej priložnosti bi se še enkrat zahvalila vsem sodelujočim pri projektu, upam, da boste še naprej tako zavzeto sodelovali, tako radi prebirali dela pisateljev, pesnikov in bili del neverjetnega medgeneracijskega druženja. Velika hvala tudi gospodu Tonetu Partljiču za sodelovanje, vzpodbudo, kritiko, smeh in veselje, ki ga ob vsakem prihodu deli s stanovalci in zaposlenimi. Hvala, da se vedno znova radi vračate na Koroško in da vam nikoli nismo »ibržni«.

Zadnji odstavek, zadnje misli in besede so namenjene tebi, gospod Milan Kamnik. Menim, da je vsaka tvoja pesem tudi naša pesem, menim, da smo Korošci z vsako tvojo pesmijo bogatejši. Peta bralna sezona je bila tudi

zame nekaj posebnega. Tvoje pesmi me spremljajo že od otroštva, brez tebe ni bilo prave študentske »koroške gavde«, s svojo pesmijo si me pospremil tudi do oltarja in lep je trenutek, ko se oglasi hčerka po prvi minuti vožnje z avtomobilom: »Mama, daj mojega Kamnika.« Prepričana sem, da bi mi tisti trenutek dejal: »Sandra, ne pretiravaj, bom spet solzo potočo.« Pa vendar upam,



da veš, da si spoštovan glasbenik, da te poslušajo staro in mlado, da smo veseli in počaščeni, da si z veseljem sodeloval v našem projektu in zaznamoval peto bralno sezono. Hvala!

Predragi bralci in bralke, z veseljem vam sporočamo, da Bralna značka Toneta Partljiča še ni zaključena. V tokratni šesti sezoni vas vabimo, da prisluhnete zgodbam Andreja Makuca. Prepričana sem, da bo tudi tokrat zanimivo, saj vsako leto tudi je.





**Marina Oderlap, koordinatorka projekta, KDS Črneče**

## BRANJE NAS RAZVESELJUJE IN MEDGENERACIJSKO POVEZUJE



Bralna značka Toneta Partljiča, kulturni program v KDS Črneče.

Pisana beseda nam razkriva zgodbe, sporoča nauke in nas nagovarja v videnje drugačnega sveta.

Ko nas projekt Bralna značka Toneta Partljiča povabi v branje, to pri nas v Domu pomeni priložnost za druženje s stanovalci, sorodniki, učenci, dijaki, prostovoljci in seveda znanimi osebnostmi. Radi se odzovemo vabilu in beremo izbrana dela koroških avtorjev. Tako so letos, ko smo brali pesmi Milana Kamnika, misli strnile naše gospe na skupini Lipa in zapisale: »Slovenski jezik je lep, narečja ga bogatijo. Še sreča, da imamo Kamnika, ki te naše besede tako lepo zapiše. Če jih še zapoje, je ta narboljš«.

Kot koordinatorka se veselim vseh pogovorov o zgodbah, prebranih pesmih, življenju nekoč, obiskov mladih, ki nam zaigrajo in zapojejo ter druženj, ki vedno pomenijo nekaj več. Hvala vsem, ki v projektu sodelujete, ki ga omogočate in spodbujate. Veselimo se novih bralnih izzivov in seveda nagrade za bralni trud – prave svetleče značke.

**Vesna Gologranc, dipl. fizioterapevtka, vodja kakovosti**

## 10 LET DOMA, 10 LET E-QALINA



Skupina za samoocenjevanje, moderatorka Vesna Gologranc.

E-Qalin (European quality-improving learning) je obsežen, vseevropski, inovativen in dinamičen model upravljanja s kakovostjo v ustanovah socialnega varstva, katerega razvoj je v okviru sklada Leonardo da Vinci podprla Evropska skupnost.

Je model, ki teče in se gradi. Biti vključen in delati po modelu kakovosti pomeni nikoli mirovati. Nujno se je treba pogovarjati, preverjati, vključevati in na podlagi težav ter izoblikovanih predlogov izvajati spremembe in delati na kvaliteti procesov, ki so v hiši.

E-Qalin v matični ustanovi Črneče je bil vzpodbuda za uvajanje kakovosti tudi v Poslovni enoti Slovenj Gradec. Tako so se v letu 2009 izvedle uvajalne aktivnosti in prva faza samoocenjevanja. Uvajanje modela E-Qalin v novi Dom pomeni ukvarjati se s kakovostjo od samega začetka.

Letos praznujemo 10 let Doma. Lahko rečemo, da tudi 10 let E-Qalina in v teh letih so se zvrstile mnoge aktivnosti. Srečevale so se skupine za samoocenjevanje, osrednja skupina, skupina za razvoj, projektne skupine, izvajala so se anketiranja, prireditve in predstavitve. Vse z namenom večje preglednosti in kvalitete storitev.

Uvedel se je eden najpomembnejših projektov KLJUČNA OSEBA, tu so še KULTURA PREHRANJEVANJA, SAMOOSKRBA, ODZIV, PARTLJIČEVA BRALNA ZNAČKA, OCENA OGROŽENOSTI ZA PADCE, RAZJEDE in še bi lahko naštevala. Vse to so projekti, ki so plod desetletnega dela. Pohvalimo se lahko s pridobitvijo dveh certifikatov kakovosti. Ponovna preizkušnja nas čaka že prihodnje leto.

Biti dober in nuditi čim kakovostnejše storitve za zagotavljanje visoke stopnje zadovoljstva pomeni nenehno sodelovanje, pogovarjanje, prenos informacij in uvajanje novosti.

Ugotavljanje in spremljanje zadovoljstva stanovalcev, njihovih svojcev in delavcev je v Domu stalna in nujna naloga. Vzpostavljen je sistem ugotavljanja zadovoljstva z vsakoletnim izvajanjem standardizirane raziskave, ki omogoča spremljanje trendov skozi leta ter primerjavo rezultatov z drugimi domovi.

Zbrane informacije so osnova za nenehno izboljševanje procesov dela in zagotavljanje večjega zadovoljstva vseh vključenih.

Če pregledamo splošne rezultate skozi celotno obdobje merjenja zadovoljstva (2009-2018), lahko opazimo pozitiven trend, kar nam pove, da delamo v pravi smeri. Na področju stanovalcev se je splošno zadovoljstvo iz ocene 3,83 dvignilo na 4,39; pri svojcih iz ocene 4,15 na 4,47; pri zaposlenih se je splošno zadovoljstvo iz ocene 4,03 dvignilo na 4,29. V tem obdobju je seveda prihajalo do nihanj zadovoljstva, vendar smo na podlagi analize anketnih vprašalnikov delali ravno na področjih, kjer je prihajalo do največjega upada.

V letu 2017 smo v E-Qalin vključili tudi pomoč na domu. Analiza anketnih vprašalnikov je pokazala veliko stopnjo zadovoljstva tako pri uporabnikih (2017-4,90; 2018- 4,78), kot pri njihovih svojcih (2017- 4,82; 2018- 4,64).

Kot sem že uvodoma omenila, nas v letu 2019 čaka ponovna zunanja presoja za podaljšanje certifikata kakovosti naslednjih treh let. Naš cilj ni samo pridobitev certifikata, temveč zado-voljstvo vseh vključenih.

Z E-Qalinom smo tako pridobili orodje, ki nam omogoča, da najprej ugotovimo, kaj je potrebno izboljšati, da poiščemo pravi način, kako to narediti, ter pri tem zagotovimo aktivno sodelovanje širšega kroga ljudi.

Uspeh je odvisen od pripravljenosti stanovalcev, svojcev in zaposlenih za sodelovanje.

**Ivica Peruš, delovna terapevtka in vodja rumene enote**

## DEMENCI PRIJAZNA TOČKA

Ko smo 1. oktobra 2008 odprli Dom – Poslovna enota Slovenj Gradec, smo posebno pozornost namenili sprejemom stanovalcev, ki so bili osebe z demenco. Omejili smo se na do dva sprejema na teden, saj smo se dobro zavedali, da je stanovalcem z demenco potrebno nameniti več časa kot običajnim starostnikom. Nastanili smo jih na rumeno enoto, ki po gradnji zadosti potrebam oseb z demenco. Rumena enota (RE) ima velik skupni prostor z gospodinjskim delom in izhodom na teraso, na kateri sta čutni vrt in vrtna hiška, ki stanovalcem omogoča, da posedajo v njeni senci. Tu v štirih enoposteljnih in petih dvoposteljnih sobah biva 14 stanovalcev – oseb z demenco.

Že nekaj let prej smo v matično enoto v Črneče povabili takrat enega redkih strokovnjakov na področju demence, dr. Aleša Kogoja. S svojim strokovnim znanjem in izkušnjami nam je pomagal pri postavljanju koncepta dela na oddelku stanovalcev z demenco. Vse njegove nasvete in priporočila smo prenesli na koncept dela na RE v PE Slovenj Gradec. V prvem sklopu izobraževanj in delavnic o demenci je bil naš prvi predavatelj (Odziv, 2009/10), na katerem smo izobrazili takrat vse zaposlene v Domu: zdravstveno in negovalno osebje, kuharice, hišnika in vzdrževalko perila. Drugi sklop Odziva smo v enaki obliki iz istimi predavatelji ponovili v sezoni 2010/11. Namenjen je bil vsem novozaposlenim, prostovoljcem in sorodnikom stanovalcev z demenco.

Sledil je še tretji sklop (2012/13) tega izobraževanja z uvodnim predavanjem dr. Ewe Iwone Kosij; vabljeni so bili zaposleni, sorodniki stanovalcev z demenco v Domu in tisti, ki skrbijo zanje v domačem okolju ter zainteresirane iz lokalnega okolja. Tako so se pridružili še člani in članice DU, Mocis-a, idr.

Naš cilj, da imajo čim več znanja o demenci, njenih znakih in značilnostih, pravilnem pristopu do oseb z demenco ter pri komunikaciji z osebami z demenco vsi zaposleni, je bil realiziran. V Domu smo uspeli ustvariti demenci prijazno okolje.

Takrat se je oblikovala še skupina za samopomoč sorodnikov stanovalcev z demenco. Stiske, ki so jih sorodniki oseb z demenco doživljali v domačem okolju ob prvih znakih nastajanja bolezni, so bile





Ivica Peruš na plesu seniorjev z gospo Heleno Golobinek.

obremenjujoče za vse. Nerazumljene so bile težave s spominom, pri obolelih ni bilo več volje do dela in zanimanja za dogajanja v okolici. Osebnostne in vedenjske spremembe, nezmožnost presoje, težave pri krajevni in časovni orientaciji so pri sorodnikih oseb z demenco porajale še več vprašanj in še večje stiske. Zato smo v jeseni 2012 ponudili informacijsko točko za sorodnike, ki za svojce, osebe z demenco, skrbijo v domačem okolju. Od takrat dalje je na voljo vsak petek od 10. do 12. ure.

Istega leta smo posneli še film Odziv – Ravnanje z demenco. V njem smo predstavili koncept dela na rumeni enoti. predstavljen je bil sorodnikom naših stanovalcev z demenco, zaposlenim, stanovalcem Doma na vsaki enoti, prostovoljcem in vsakemu novemu zaposlenemu posebej. Ker smo učna baza dijakom in študentom, smo ga ob vsakem njihovem začetku prakse pri nas predstavili tudi njim.

Po vzoru društva Spominčica smo 2015 organizirali alzheimer caffe – neformalno srečanje, kjer so svojci oseb z demenco dobili zanje pomembne informacije o nastanku in poteku bolezni, od gostujočih strokovnjakov s področja demence pa predvsem odgovore na njihove stiske. Med temi so bili predsednica društva Spominčica Štefka Lukič Zlobec, nevrologinja dr. Ewa Iwona Kosi, psihiatrinja dr. Petra Mihelič Moličnik, pisateljica Aleksandra Kocmut- avtorica knjige Čisto sam na svetu, ustanoviteljica in voditeljica društva RESje, ga. Ana Cajnko, in novinarka, ga. Neva Železnik, avtorica knjig Adijo, grem domov in Temne sence demence.

Ob svetovnem dnevu alzheimerjeve bolezni, 23. septembra, bomo letos odšli že na četrti Sprehod za spomin, ki ga v spomin na pokojnega dr. Aleša Kogoja pri nas imenujemo Kogojev pohod.

Prav zaradi vseh dejavnosti in truda, ki ga namenjamo področju demence, smo lani decembra, v 10. letu delovanja Enote Slovenj Gradec, skupaj s Koroškim medgeneracijskim centrom odprli še Demenci prijazno točko –DPT. Informacije, pomoč in usmeritve, ki jih te točke nudijo, so na voljo v Domu Slovenj Gradec že od začetka delovanja pred desetimi leti. Želimo si, da bomo tudi v bodoče lahko delovali tako ali še bolje.

**Vesna Gologranc, Vesna Gologranc dipl. fizioterapevtka**

## SUPER ZAPOSLENI

Do sedaj smo v Koroškem domu starostnikov – PE Slovenj Gradec uspešno sodelovali na natečaju za NAJTOPLEJŠI DOM STAREJŠIH in lani na natečaju za SUPER SENIORJA. Letos smo se odločili, da sodelujemo tudi na natečaju SUPER ZAPOSLENI V DOMOVIH, ki ga je iskal časopis Delo v prilogi SUPER 50.

Kandidatko za SUPER ZAPOSLENEGA smo izbrali na podlagi glasovanja, kjer so sodelovali stanovalci, svojci in zaposleni. Največ glasov je zbrala Magda Pavše, ki je v Koroškem domu starostnikov – poslovna enota Slovenj Gradec zaposlena na delovnem mestu negovalke.

Že od samega odprtja Doma leta 2008 je delala kot strežnica. Pred tem je bila zaposlena v slovenjgraškem Preventu kot šivilja, kjer je kot štiridesetletna izgubila službo. Bilo je težko, a hitro jo je življenjska pot pripeljala v naš Dom. Imeli smo srečo, saj smo pridobili izjemno delavko in sodelavko.

Kasneje se je prekvalificirala in pričela na delovnem mestu negovalke. Kot del tima na enoti dobro pozna stanovalce, vedno zna prisluhniti njihovim željam in potrebam. Kljub vsakodnevemu napornemu tempu si vedno vzame čas, da jim prisluhne. Ne pozna le njihovih imen in priimkov, ne le njihove starosti in zdravstvenih težav, ampak za vsakega stanovalca posebej točno ve, kaj ima rad in česa ne.

Kadar se stanovalec pri izvajanju storitev počuti nelagodno, skuša s hudomušnostjo olajšati situacijo. Stanovalce občuduje, jih spoštuje, do njih je iskrena. Predvsem zaradi svojega odnosa in pristopa upa in si želi, da bi takšen pristop in lepo besedo našla in doživela tudi sama, če se bo kdaj znašla v takšni situaciji.

Vedno sprejema vse možnosti strokovne pomoči, ki jih Dom nudi zaposlenim in na tak način premaguje stiske in hkrati izboljšuje oziroma izpopolnjuje svoje delo.

Pri vsem tem je seveda pomemben tudi odnos do svojih sodelavcev, saj so včasih prav sodelavci tisti, ki ti nudijo oporo, zato lahko iskreno dodamo tudi to, da je naša Magda Pavše vedno nasmejana, vedno za vsakega najde lepo besedo ali preseneti z majhno pozornostjo. Zanj so pomembni dobri odnosi, kar pa ima seveda pozitiven učinek na celotno delovno okolje. Je odločna, trdno verjame v odločitve, ki jih sprejme. Odlikuje jo skromnost, nikoli ni na prvem mestu »jaz«, ampak »mi«, uspehe pripisuje timu, ne sebi, in zato jo imamo radi.

Kljub temu, da na natečaju časopisa Delo ni bila izbrana za super zaposlenega, je za nas prav gotovo.



Magda s svojo ključno osebo gospo Justino Koletnik.

**Sandra Pavše, socialna delavka**

## PRIREDITEV PROSTOVOLJEC LETA 2017



Brdo pri Kranju, Romana Lenart, Janja Marzel, prostovoljka Jožefa Plaznik, prostovoljec Jure Srebrovič, Sandra Pavše, Miran Konečnik.

V življenju ni toliko pomembna preteklost in ne predmeti, ki nas obdajajo, ampak so to ljudje, s katerimi si delimo trenutke vsakdana. V vse te drobne, a obenem pomembne trenutke so vsakodnevno vpeti naši predragi prostovoljci. Dobra dela naših prostovoljcev so izjemna, koristna in navdihujoča. V našem Domu se vseskozi trudimo za zadosten ugled prostovoljskega dela. Ponosni smo na veliko število prostovoljcev, na njihove raznolike sposobnosti, s katerimi znajo našim stanovalcem pričarati lep dan za še lepši jutri.

Na zaključno prireditev natečaja Prostovoljec leta 2017, kjer vsako leto izbirajo najboljše prostovoljke, prostovoljce ter projekte za leto 2017 smo tokrat povabili oziroma prijavi dva prostovoljca, gospo Plaznik Jožefo in gospoda Jureta Srebroviča. Oba na različne načine med stanovalce in zaposlene prinašata dobro voljo, iskren nasmeh in lepo besedo, ki pa je včasih tudi naše največje zdravilo, zato še enkrat iskrena hvala. Kot spremljevalci smo se prireditve udeležili vodja delovne enote zdravstvenih tehnikov Janja Marzel, vzdrževalka perila Romana Lenart in jaz, kot mentorica prostovoljcev. V ponedeljek, 4. junija, smo se okoli 11. ure odpravili proti Brdu pri Kranju, kjer je Mladinski svet Slovenije pod častnim pokroviteljstvom predsednika RS Boruta Pahorja letos šestnajstič zapored izvedel zaključno prireditev natečaja Prostovoljec leta 2017. Namen natečaja in zaključne prireditve je promocija prostovoljstva in



mladinskega dela, predvsem pa, da imajo prostovoljci priložnost, da javno pokažejo, da jih je veliko in da je njihovo delo raznoliko ter da se jim lahko javno zahvalimo za njihov neprecenljiv prispevek h kakovosti življenja pri nas.

Človek človeku človek je vrednota, ki pri naših prostovoljcih ni pozabljena. Malo je potrebno, da nekoga razveselijo, mu narišejo nasmeh na obraz, mu pomagajo ter vzbudijo upanje. Menim, da z upanjem ohranjamo svoj smisel ter osebno integriteto. Pri njihovih dejanjih ne gre za velike stvari, ne za denar, ampak zgolj in samo za to, da naredijo njihov »majhen« svet lepši in znosnejši. Verjamem, da je prostovoljstvo koristno tako za prostovoljce kot za stanovalce,

**Ksenija Bukovec, koordinatorka PND**

## POMOČ NA DOMU

Pomoč na domu je v današnjem času, ko se prebivalstvo stara, zelo pomembna. Je v podporo starostnikom in drugim uporabnikom ter vpliva na ohranjanje njihove samostojnosti in nudi nujno pomoč, potrebno za nadaljnje bivanje v domačem socialnem okolju. Pomoč na domu kot storitev ima pomembno vlogo pri vzdrževanju in ohranjanju socialne mreže uporabnikov. Razvita socialna mreža nudi uporabnikom potrebno socialno oporo, ki jim omogoča, da čim dlje ostanejo v svojem domačem okolju.

Pomoči pri vsakdanjih življenjsko pomembnih stvareh oziroma zagotavljanje pomoči pri osnovnih življenjskih potrebah je ključnega pomena za življenja v domačem okolju, prav tako tudi za odlog odločitve za odhod v institucionalno varstvo. Pomembno je, koliko je storitev pomoč na domu prebivalstvu dostopna, tako v krajevnem kot finančnem smislu. Pomembna je tudi izbira, ki jo imajo uporabniki na voljo. Vse to kaže, koliko je naša družba urejena in kako se odziva na potrebe ranljivih skupin.

S 1. aprilom 2012 je izvajanje socialno-varstvene storitve Pomoč na domu v Mestni občini Slovenj Gradec prevzel Koroški dom starostnikov Črneče–poslovna enota Slovenj Gradec.

Takrat sem kot socialna oskrbovalka postala del zgodbe Koroškega doma starostnikov PE Slovenj Gradec. Zaposleni sva bili dve socialni oskrbovalki. Prevzeli smo 10 uporabnikov.

zaposlene ter celotno družbo. Zasluži si določen ugled, predvsem pa našo pozornost.

»V vsakem človeku sta sposobnost in dobrotta. Če jima prisluhne in deluje v skladu z njima, da svetu tisto, česar mu najbolj primanjkuje. To ni zapleteno, a potreben je pogum. Človek potrebuje pogum, da prisluhne svoji dobroti in dela, kar mu narekuje.« *Pablo Casals*

In vi, dragi prostovoljci, ste zelo pogumni, da vedno znova prisluhnete svoji dobroti in jo delite z našimi stanovalci in zaposlenimi.

Tako kot se razvija dom, se lahko razvijamo tudi delavci – zaposleni v domu. Naslednje leto je koordinatorka gospa Sandra Pavše odšla na porodniški dopust. Ponujeno mi je bilo delo koordinatorka, ki sem ga sprejela. Med delom sem spoznala, da mi manjka določenih znanj. Vpisala sem se v višjo šolo ter diplomirala kot organizatorka socialne mreže.

Februarja smo prevzeli izvajanje socialno-varstvene storitve Pomoč na domu tudi v Občini Ravne na Koroškem. Tam se nam je pridružilo še pet socialnih oskrbovalk in 20 uporabnikov. Danes v Mestni občini Slovenj Gradec izvaja socialno-varstveno storitev Pomoč na domu pet socialnih oskrbovalk. Imamo 26 uporabnikov. Skupaj nas je deset socialnih oskrbovalk in 51 uporabnikov.

V prihodnosti si želimo nadaljevati, z delom, ga nadgrajevati, ponuditi storitve novim uporabnikom in še naprej delati kvalitetno in odgovorno.



Ksenija Bukovec, vodja delovne enote PND (v sredini) s svojimi sodelavkami- Lidijo, Majdo, Ljubo in Metko.



Ksenija, gospod Toni in Mateja.

**Mateja Mihelač, socialna oskrbovalka PND Ravne**

## TONIJEVIH 90 LET

V juliju 2018 je v Kotljah, kjer je še danes gostilna pri Toniju in tudi njegova rojstna hiša, Toni Petrič praznoval svojih častitljivih 90 let.

Po svojem preživetem otroštvu se je po končani osnovni šoli vpisal v trgovsko šolo v Slovenj Gradcu, nato nadaljeval svoj študij na Gozdarsko tehnični šoli v Ljubljani. Po končanem študiju se je zaposlil na GG Črna kot gozdar. Leta 1954 je spoznal svojo soprogo, se z njo poročil in skupaj sta si nedaleč stran od njegove rojstne hiše zgradila nov dom. Hitro so minevala leta in v zakonu se jima je rodil sin Zvonko, ki še danes z očetom živi v Kotljah. Tam mu nudi vso oskrbo in pomoč ter skupaj preživljata lepe trenutke.

Že od samega začetka ustanovitve LD Prežihovo (lovskega društva) je bil član tudi Toni. Kot revirni gozdar je imel področje Uršlje gore in leta 1970 si je tam na robu skalovja postavil leseno vikendico s prelepim pogledom na dolino Koroške. Ure in ure, dan za dnem je bil v prečudoviti naravi, prehodil Uršljo goro podolgem in počez ter kratke počitke tudi prespal v svojem vikendu.

Zdravje mu je vseskozi dobro služilo, zadnje leto in pol potrebuje pomoč oz. nego na domu. Toni je še vedno vedre volje, vesel vsakega prihajajočega dne. Še vedno ob oknu pogleduje in obuja spomine na Uršljo goro.

**Adrijana Kotnik, ekonom**

## DELJENJE KOSILA NA ENOTAH

V našem Domu že vseskozi dopolnjujemo koncept Doma, tako je tudi na področju prehrane.

Po odprtju Doma sta se vodja enote, ga. Marjana, in vodja kuhinje, ga. Maja, odločili, da na enotah večerje delimo kuharice same. Na tak način lažje spoznamo stanovalce, slišimo njihove odzive, saj tako lahko iz prve roke slišimo pohvale in tudi kritike. Sproti lahko rešujemo nastale probleme in vestno upoštevamo individualne želje.

Odzivi stanovalcev so bili zelo dobri, zato je bila vseskozi želja vodje kuhinje, da bi na tak način postregli tudi kosilo. Gospa Marjana je vedno odprta za nove ideje, zato smo s skrbnim načrtovanjem lanskega decembra začele deliti kosila na enotah kuharice. Pred pričetkom novega načina deljenja ga. Maja izdelala natančen načrt, ki je bil predstavljen stanovalcem, prav tako vsem zaposlenim po delovnih enotah.



Kuharica gre v naprej določeno enoto in razdeli celotno kosilo. Pri postrežbi ji pomaga gospodinja, ki pozna individualni program stanovalcev in ve za vse podrobnosti vsakega posameznika. Zaposlene v kuhinji smo tega načina postrežbe zelo vesele, saj vidimo zadovoljstvo stanovalcev. Lažje spoznamo novosprejete, poznamo vse njihove individualne želje in diete. Na enotah se vedno z veseljem zadržimo še nekaj minut po razdeljevanju, tako slišimo pohvale in kritike postreženega kosila.

Zaradi novega načina se več družimo s svojimi ključnimi pari, s tem nastajajo pristni odnosi in s tem dodajo dodano vrednost naši službi.

Veselimo se nadaljnjega razvijanja našega koncepta dela.



Adrijana Kotnik in Maja Pungaršek pri delu.

**Romana Lenart, vzdrževalka perila**

## NAJBOLJŠI KLJUČNI TROJČEK »TRIO ADIJO«

Vsi vemo, da imamo v našem Domu »ključno osebo«, torej vsak zaposleni ima dva stanovalca, eni celo tri. Vsak teden smo lahko eno uro s svojo ključno osebo, kar je »odločno premalo«, vsaj tako pravi moja ključna. Svoja ključna stanovalca sem kar takoj povezala med sabo. Saj sploh ni bilo težko! Moj gospod je najbolj šarmanten med stanovalci, moja gospa pa zame najlepša in najboljša. Dogovorili smo se, da bo naš dan petek. Sploh ne morem opisati, kaj vse smo že skupaj počeli. Praznovali smo mojega »abrahama«, vse naše rojstne dni in sledila je gospodova osemdesetletnica. Če so že meni doma postavili mlaj, naj ga dobi tudi gospod,

sva sklenili z gospo! Težko je dobiti lepo smreko, a sem prosila soseda in mi jo je posekal. Gospa je ves vikend izrezovala številke osemdeset, napeljevala vrvice in končno je prišel njegov dan. Mlaj sva mu postavili na njegov balkon takrat, ko je bil na kosilu. Seveda sva ga prijetno presenetili in bil je prvi stanovalec, ki smo mu postavili mlaj. Ta navada je znana bolj tu pri nas na Koroškem, sem potem izvedela od stanovalcev. Mislim, da ni bilo zastoj. Za najinim mlajem ga je kasneje dobil še en gospod v našem Domu. No, pa še recite, da nismo najboljši ključni trojček!



Ključni trojček, Romana Lenart, Jožica Plaznik in Jože Mesner.



Skupinska fotografija s sodelavci iz Črneč.

**Jožica Plazl, negovalka**

## STROKOVNA EKSURZIJA V BEOGRAD

Leto je spet naokoli. V juniju smo se udeležili strokovne ekskurzije v Beograd. V zgodnjih jutranjih urah smo se zbrali pred Domom. Ko smo naložili vse kovčke, odeje in malico za pot, je sledila dolga nočna vožnja do Beograda. Spanja je bilo malo, več petja in smeha. Z našo vodičko Lepo in vodjo »puta« Sandro smo preživljali lepe trenutke, čas je hitro minil. V dopoldanskih urah smo obiskali dom starejših. Izmenjali smo si izkušnje, prisluhnili njihovim vodilnim in si ogledali dom. Sledil je ogled Titovega groba na Dedinjah. Po namestitvi v hotelu sta sledili večerja ob živi glasbi in predstava gledališke igralk. To je bilo smeha!

Naslednji dan je sledil ogled Šumadije, znamenite Avale, kjer smo se povzpeli na razgledni stolp. Dan ogledov smo končali z obiskom hrama sv. Save in postankom v Karadžordževem kompleksu. Večerja na splavu je bila v znamenju rojstnega dne, ki ga je praznovala naša Romana.

Zadnji dan smo se sprehodili po Kalemegdanu in opravili še zadnje nakupe. Popoldne smo se peljali že proti naši ljubi Sloveniji. V mislih smo bili pri svojih domačih. Kot pravi pregovor: »Povsod je lepo, a doma je najlepše.«



Sodelavci PE Slovenj Gradec na Avali.



## PIKNIK ZAPOSLENIH



Prvi dan junija, petek je in vreme odlično za naš vsakoletni piknik. Kot zmeraj naši organizatorji poskrbijo za dobro jedačo in dovolj pijače. Naša fizioterapevtka poskrbi, da smo tudi malo aktivne in da skurimo zaužite kalorije v preprostih igrah. Jan poskrbi, da je meso dobro pečeno, Vesna, Romana, Zvonka, Jana, Lucija (upam, da nisem koga izpustila) pa poskrbijo, da je vse pripravljeno, kar se tiče zelenjave in da sta pijača ter aperitiv pripravljena.

Ko sem letos prišla na piknik prostor Bimerl in ko me je zagledala Romana, je že slačila predpasnik in vpila, da je dobila menjavo pri peki krompirja. Kot bi mignil, sem že bila v kuhinji z Janom, ki je pekel meso. Ker to rada delam in sem to že tudi prej delala na enem izmed prejšnjih piknikov, to ne predstavlja ovire in sem hitro prijela za lopatko za mešanje krompirja. Dovolj je pečenega, zdaj je čas za dobro jedačo, ampak naša Vesna nas kar hitro zbobna na kup in že se gremo malo rekreirati. Najprej smo žrebali skupine za prvo igro vlečenje vrvi, potem za drugo igro nošenje vode v lončku do vedra in na koncu še hitrostno smučanje brez palic na smučkah s tremi osebami na krovu. Bilo je veliko smeha, še več pa zabave.

Počasi so začeli udeleženci piknika odhajati domov, ostala nas je še le peščica najbolj vztrajnih. Seveda je bilo potrebno še pospraviti. Minilo je super popoldne z veliko dobre volje in smeha, kar ob stresnem delu tudi potrebujemo.

## DELO V KDS SG



Skoraj bo že dve leti mojega službovanja v KDS SG. Spominjam se, kako me je sedanja sodelavka Romana spodbujala. Rekla je, da si sploh ne morem predstavljati, koliko energije ti dajo stanovalci. Res je, nekateri ti jo dajo, drugi ti jo vzamejo, ampak k sreči je tistih prvih več.

Naša najstarejša stanovalka, gospa J. A., stopa že v 99. leto svojega življenja. Mislim, da me je vedno vesela, ko stopim v njeno sobo. Velikokrat sedi na postelji in me tako zavzeto opazuje pri delu, da se s celim telesom obrača za mano. Malo mi je bilo nerodno, pa sem jo vprašala: »Gospa A., a bo v redu?« Odgovorila mi je: »A veste, tako rada vas gledam, ko nam tako lepo počistite.« Zdaj vem, da je to ta energija, o kateri mi je govorila Romana. Vsi zaposleni opravljamo delo, ki je fizično zahtevno in po pravici povedano tudi slabo plačano. Takšni stanovalci, kot je omenjena gospa, so dodano plačilo, ki ga prejemamo. Želim si, da bi takšne gospe in gospodje s takimi in drugačnimi življenjskimi izkušnjami bogatili naše življenje. V Domu je nekaj mojih učiteljev in profesorjev iz srednje šole. Gospa Š.K. je nepozabna razredničarka iz osnovne šole. Vedno tako prijazna, razumevajoča in imam jo zelo rada. Bolezen jo je prikrajšala, da bi lahko obujali spomine, pa mislim, da stisk roke in lička ob lička v njenih očeh povedo vse. Nekaj časa nazaj je postala stanovalka tudi gospa U. Ne morem verjeti, da se me tudi ona spomni iz srednje šole.

Ljudje puščamo spomine in sledi, ki nas z leti bogatijo.

Vsem stanovalcem in zaposlenim želim prijetno sobivanje.

# Naše enote

Marija-Ria Kraker, predstavnik srebrenne enote

## SREBRNA ENOTA

### LEPO SE IMAMO NA NAŠI SREBRNI ENOTI

Kljub letom, ki prinašajo neizbežne zdravstvene težave, smo na naši enoti lahko kar zadovoljni sami s seboj. Res imamo kar nekaj stanovalcev, ki so vezani na bergle ali invalidske vozičke ter na posteljo. Toda to pri nas ni ovira, da ti stanovalci ne bi bili prisotni – seveda z ozirom na njihovo počutje – na kakršnikoli prireditvi ali se družili na naši enoti. Na njihovo željo jih naše strokovno osebje primerno usposobi za dobro počutje. In to je to.

Namenoma sem se dotaknila teme, ki me je motivirala zaradi dogodka, ki se je zgodil pri današnjem kosilu, 28. 5. 2018, na naši enoti. Lahko je nam, ki prihajamo k mizam sami, zaužijemo, kar nam nudi kuhinja, se družimo in pogovarjamo, kolikor se nam ljubi, odhajamo na naše terase, od koder se nam odpira svet na zelena ali zasnežena pobočja naše Uršlje gore ali Pohorje itd. Kako pa je v duši tistih, kot je primer naše stanovalk, ki ne more govoriti? Odgovarja samo s kretnjami prstov za - da ali ne. Njen pogled je usmerjen navzgor. In ta naša stanovalka je bila danes prvič na naši enoti v času kosila pri eni od miz, kjer je po sondi zaužila svoje kosilo. To je bila njena želja. Kako lepa gesta naših zaposlenih, da so ustregli njeni želji, da bi bila skupaj z nami na kosilu. Tokrat je bila za to dejanje nagrajena z mojim srčnim objemom in tiho zahvalo stanovalcev srebrenne enote sestri Valeriji, ki nam je dala povod za razmislek, kako smo v našem Domu lahko srečni za srčnost našega osebja, ki brez pripomb ali slabe volje vsakomur od nas nudi potrebno pomoč, ki se zdi komu morda kdaj tudi težko izvedljiva. A z dobro voljo in s skupnimi močmi se zmore marsikaj!

Seveda je na naši enoti tudi skupina ljubiteljev kavice, ki poklepetajo ob okrogli mizi naše »kavarne«. Kadar nas obiše naša prostovoljka Tatjana, se ob njeni kitari tudi zasliši naša pesem, ki privabi še kakšnega poslušalca ali pevca. Moja klaviatura pride zaenkrat na vrsto ob praznikih in rojstnih slavnih stanovalcev srebrenne enote. Tudi prostovoljka, gospa Marinka, se

trudi, da bi nam polepšala tiste trenutke, ko smo zbrani ob njenem branju ali izdelavi domiselnih okraskov. Vredna je omemba, da naše stanovalce, predvsem tiste v posteljah, na naši enoti kar pogosto obiskujejo svojci ali prijatelji.

Našo prednost vidim tudi v razumevanju in sprejemanju, včasih tudi zamotanih situacij, ki jih med seboj rešujemo brez konfliktov ali obtoževanj. Preveč dobro se zavedamo, da smo potrebni drug drugemu. Vsaj na naši enoti je tako. In to pozdravljam, kajti življenje je predragoceno, da bi si ga po nepotrebnem grenili z nepomembnimi rečmi.





Marija Matvos, predstavnica zelene enote



## ZELENA ENOTA

### ŠE VELIKO MORAMO POSTORITI V NAŠEM ŽIVLJENJU

Napisala bom par vrstic o naši enoti, na kateri sem predstavnica, imenuje se zelena enota.

Vsak torek k nam prihajajo prostovoljke, pri nas je navadno Jožica, ki nam pripoveduje šale, zgodbe, pa tudi zapojemo kako lepo pesem. Včasih tudi po televiziji gledamo kakšne filme in ob tem nam hitro mine odmerjeni čas. Na enoti imamo tudi telovadbo, prav tako tudi skupno telovadbo celotnega Doma, poletne igre, ko se enote med seboj pomerimo, kdo je boljši. Hodimo tudi na ples, na katerih smo še posebej lepo urejeni. Kakor vidite, moramo še veliko postoriti v našem življenju. No, saj nam je v veselje in radost.

Na splošno se imamo lepo, se pa tudi najde kakšna oseba, ki ti včasih zagreni dan in te vrže iz tira. Treba je najti lepo besedo in življenje teče naprej.



Marija Robnik, predstavnica modre enote



## MODRA ENOTA

### PRIDNO SMO ZAPOSLENI

Leto 2017 je čisto prehitro minilo in že smo eno leto starejši. Poslovili smo se od starega leta, lepo smo ga odpravili. Otroci so nas obiskali in nas razveseljevali z različnimi predstavami. Za pusta smo imeli različne obiske, prišle so Sestre, Fredi Miler, uboga mamica in njena visoko noseča hčerka, tudi Kekec in Mojca sta prišla in še drugih mask je bilo. Tako smo zaključili prvi del leta 2018. Naše kuharice so nam dobro kuhale in že je napočil dan žena, ko smo bili obdarovani z nageljčkom in otroškim nastopom. Že je bil tukaj cvetni teden in velika noč, ki smo jo lepo praznovali in sedaj bo šlo tako naprej. Spet je tu maj in za nami bo že skoraj pol leta. V juniju smo delali zeliščne čaje in metin sok, zasadili paradiznik in rože, začele so se poletne igre. Pridno smo zaposleni, a včasih je treba tudi kaj prebrati, pa tudi malo »pojamrati«, ko kje kaj boli.



Jožefa Plaznik, predstavnica oranžne enote



## ORANŽNA ENOTA

### ŽIVIM MED DOBRIMI LJUDMI

Mineva dve leti mojega bivanja v Domu. Počutim se kar v redu, svoj čas najraje preživljam v svoji sobi, kjer berem knjige, za treniranje svojih malih sivih celic rešujem križanke, najraje se sprostim ob gledanju televizije. S sostanovalci na naši oranžni enoti se dobro razumemo in izvolili so me za predstavnico enote, čeprav ne vem, zakaj. Mogoče zato, ker so opazili, da sem pripravljena vsakomur priskočiti na pomoč. Če si smem izposoditi lepo misel, ki sem jo nedavno prebrala: »Leta vsakomur in vsemu pridejo do živega. Ampak to ne pomeni le izgubljanja vitalnosti, pomeni tudi pridobivanje modrosti.« Dodam lahko le še to, da sem srečna, da živim med dobrimi ljudmi. Večina od nas ni več tako vitalnih, kot smo bili nekoč, a vendar smo z leti nabrali dobro mero potrpežljivosti, prijaznosti, razumevanja in strpnosti ter nenazadnje modrosti, ki nam pride prav pri vsakdanu v naši skupnosti.





SREBRNA ENOTA



ORANŽNA ENOTA



ZELENA ENOTA



MODRA ENOTA





# *Praznovanje rojstnih dni*



Slavlenci, rojeni v aprilu in maju.



Slavlenci, rojeni v juniju in juliju.



Slavlenci, rojeni v avgustu.



Slavlenci, rojeni v septembru.



Slavlenci, rojeni od 29. decembra do 31. januarja.



Slavlenci, rojeni v februarju in marcu.



Slavlenci, rojeni od 24. oktobra do 19. decembra.





*S fotografijami in utrinki naših druženj vam predstavljamo, da nam ni dolgčas.*

## Aktivnosti in dogodki v KDS, PE Slovenj Gradec



Plesi seniorjev s plesnimi gosti.



Obisk župana.



Medgeneracijsko sodelovanje.



Ob dnevu žena.



Pustovanje 2018: Znan obraz ima svoj glas.



TVU učenci OŠ Juričevega Drejčka Ravne na Koroškem z voditeljico Urško Vezonik.



Bralna značka.



9. obletnica odprtja Doma.



Hišni bend



MPZ Mežiški knapi pod vodstvom Mojce Kamnik.



Pustovanje 2018: Znan obraz ima svoj glas.





Utrinki s silvestrovanja 2017/18.



MPZ Ksaver Meško in Milan Kamnik.



Silvestrovanje 2017/18, Jasna Kuljaj.



Gospa Ana Uršej na poletnih igrah.



Utrinki s silvestrovanja 2017/18, pevka Adrijana Kamnik.



Praznovanje 9. obletnice odprja Doma, pevka Marijana Mlinar.



Gospa Karolina Lesnik z Jelko Šavc na plesu seniorjev.



Silvestrovanje 2017/18, pevski zbor zaposlenih.



Kogojev sprehod, sprehod za spomin



Na bralnih urah, Darja Hribernik in Alenka Obretan Mestek.



Priprava in peka 120-metrskega štrudla.





Alzheimer cafe, gostja Dalja Pečovnik.



Barvali smo pirhe.



Delavnica izdelave nakita.



Delovna terapija z Lojzeto Kraljem.



Kostanjev piknik.



Plesi seniorjev s plesnimi gosti.



Gremo na obisk k sosedu.



Tečem, da pomagam. Grajski park Ravne.



Kulturni program ob dnevu državnosti, gospod Marjan Kos.



Poletne igre.





Potujoča slaščičarna in zabava z domačimi muzikanti.



Potopisno predavanje Matjaža Ramšaka po Islandiji in Kanadi.



Predsednik RS Borut Pahor, dogodek Naj prostovoljec 2017.



Hišni bend tudi v skupini pevskega zbora stanovalcev.



Utrinki v medgeneracijskem sodelovanju z učenci in stanovalci.



Druženje z Juretom na oranžni enoti.



Utrinki s Silvestrovanja, glasbenik Miran Vavče.



Večerja nagrajencev s pisateljem T. Partljičem in M. Kamnikom.



Alzheimer cafe, gostja Dalja.



Mirko Rotovnik s kitro.



Odprtje razstave lesenih križcev Petra Jamerja.



# Iz knjige vtisov ...

Na prvi jesenski dan nas je zaposlene na socialni zbornici Slovenije v tej prelepi Koroški pričakala toplina in radost delavcev in stanovalcev Koroškega doma starostnikov Slovenj Gradec. Pristrčno se zahvaljujemo gospe Marjani Kamnik za vodstvo v Medgeneracijskem centru in v prijaznem domu starostnikov. Hvala tudi gospodu direktorju Srečku Mlačniku za sprejem. Vsem želimo lepih presenečenj in novih podvigov na profesionalni in tudi osebni poti.

Vilko, Petra, Helena, Brigita, Klavdija, Urška, Tone, Socialna zbornica Slovenije, 22. 9. 2017

Hvala vsemu osebju Doma za potrpljenje in razumevanje. S spoštovanjem! Mami Hedviki pa čestitka za 89. rojstni dan.

Sina Mirko in Emil, hči Danica, 28. 9. 2017

Hvala za čudovito praznovanje.  
1. 10. 2017

Hvala za vašo odprta srca in roke. Naj vas ljubezen do bližnjega napolnjuje vsak dan znova.

Patricija, Blanka, Petra, Klavdija, Lea, 5. 10. 2017

Najlepša hvala za topel sprejem in predstavitev vašega koncepta dela. Pavčkov verz »biti človek ljudem«, ki ga imam za svoj moto, pri vas dobi pravi pomen. Hvala in s polnimi jadrji naprej.

Martina Vuk, državna sekretarka MDDSZ, 10. 10. 2017

Danes smo preživel zanimivo in prijetno urico v vašem Domu. Upamo, da je bilo tudi vam lepo. Drugič zopet pridemo.

3. a, Druga OŠ Slovenj Gradec, 11. 10. 2017

Saj ni res!? – Pa je!

Najprej prisrčna hvala vodi našega Koroškega doma starostnikov PE Slovenj Gradec, gospe Marjani, za podporo na prijavi za naziv Super Senior 2017, kjer sem s svojo zgodbo delovanja v našem domu bila v izboru 70. zgodb iz 44. domov starejših. Še več: strokovna komisija Dela, d.o.o. me je uvrstila med deset izjemnih.

Za ta prestižni naziv dolgujem zahvalo vsem zaposlenim v našem Domu, ki so me predlagali ali kakorkoli pripomogli k temu častnemu priznanju. Hvala tudi stanovalcem našega Doma, mojim prijateljem in znancem izven Doma, ki so dali glas zame. Vsekakor ima velike zasluge tudi gospa Mojca Pušnik. V tej akciji za izbor Super senior 2017 je namreč v svojem članku, intervjuju z menoj, pisala o mojem aktivnem delovanju na raznih področjih v našem Domu, posebno o glasbi, mojem igranju in petju, kar mi je po smrti moža, ki je tudi živel v tukajšnjem Domu, po sicer daljšem obdobju, obrnilo življenje zopet na nivo srečnega človeka. To je gospa Pušnik napisala s toplino, ki jo je začutila v moji pripovedi.

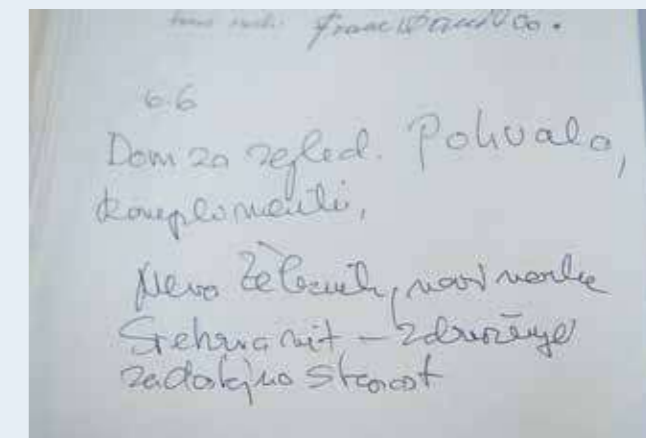
Rada bi še pripomnila, da je ves moj entuziazem le odraz hvaležnosti za toliko lepih doživetij v tem Domu, polnem srčnosti in pristnih medsebojnih odnosov, ki jih med nami tako skrbno prepleta naša vodja – gospa Marjana. Zase pa vedno znova odkrivam nove vrednote v neusahljivem izviru novih spoznavanj, kar me osrečuje. Skrivnost sreče je v tem, da najdeš radost v radosti sočloveka.

V septembru 2017 sem od gospe Nataše Luša, direktorice Dela, in gospe mag. Irme Gubanec, glavne direktorice Dela, prejela vabilo na slavnostni dogodek

predstavitve izbora Super senior ter vsem desetim super seniorjem podelitev priznanja in simbolične nagrade, in to 26. septembra 2017, ob 16. uri, v okviru Festivala za tretje življenjsko obdobje, na glavnem odru Cankarjevega doma Ljubljana.

Vesela zaradi mojega zadovoljivega zdravstvenega počutja sva se 26. septembra 2017 z gospo Ksenijo Bukovec – žal brez gospe Marjane, ki je bila zadržana zaradi drugih obveznosti, odpeljali proti Ljubljani. Ob 16. uri sva se udeležili slavnostnega dogodka. Po zvočniku so nas vseh deset izbranih poklicali na oder, nas predstavili publiko, kjer nam je ministrica, gospa Anja Kopač Mrak, podelila priznanja in z vsakim od slavljencev spregovorila nekaj besed. Tudi mi smo lahko spregovorili in se strokovni komisiji in vsem organizatorjem tega srečanja zahvalili za tak sprejem in nagrade. Po skupinskem fotografiranju smo se po krajšem klepetu poslovili z željo, da se morebiti še kdaj snidemo.

S Ksenijo sva se odpravili proti domu. Po sicer upočasnjeni vožnji za tovornjaki, brez prehitevanja, sva se bližali Slovenj Gradcu. Čeprav sem na poti predlagala postanek za kakšno kavico ali sladico, je moja šoferka to kar preslišala. Imela je kar precej telefonskih pogovorov. Mislila sem, da zaradi hčerke, ki naj bi izostala pri pouku tega dne zaradi zdravstvenih težav. Gospe Ksenije nisem želela nadlegovati z vprašanju. Pri Mislinji mi je predlagala postanek. Želela je v trgovino, a jaz sem vztrajala, da greva v lokal, kjer sva popili kavo in pojedli kifelj – edino pecivo. Zopet telefon. »Da le ni s hčerko kaj narobe,« sem pomislila. Ko sva popili kavico, sva se odpeljali naprej. Po zopet upočasnjeni vožnji sva pristali pred našim Domom. Ob 19.15 uri. Obe zadovoljni, da sva srečno prispeli domov, izstopiva iz avta, vstopiva v recepcijo, ko izza receptorskega pulta pride nasmejana gospa Marjana, mi čestita, me objame in zaprosi, da ji kaj zaigram na klavir ... Še vsa šokirana in presenečena med hojo proti dvorani vprašam: »Kako je mogoče, da ste tukaj? In vaša obveznost?« Ni bilo časa za odgovor. Bili sva že pred dvorano, ki je bila še temačna, brez luči. Tedaj se prižgejo luči ... Ponovni šok! Zagledala sem številne zaposlene, na sedežih stanovalke in stanovalce iz posameznih enot Doma, rdečo preprogo, segajočo na oder in posuto s cvetjem, na mizici kozarce s penino, na drugi strani goreče svečke, rože ... Nisem še dojela vsega, ko se je oglašil klavir. Tesno sem se privila h gospe Marjani, moji ključni osebi, in se prepustila vedno hitrejšemu bitju mojega srca, ki je zaznalo igranje pianistke, profesorice Maje Kastratovik. In nisem se zmotila.



Nisem mogla doumeti tega presenečenja! Še tesneje sem se oklenila moje gospe Marjane, ker je utrip mojega srca bil vedno močnejši. Zahvala za tako čudovito doživetje, ki ga je možno čutiti le v globini duše, s srcem... Gospa Kastratovik ni mogla ostati z nami. Bil je le še čas za objem, čestitke, zahvalo. In že je odhitela na skoraj zamujeno obveznost. Nisem se še pomirila, ko mi je gospa Marjana izročila čudovit šopek rož, obdan s trakom z napisom: Naj seniorka. Še neposušena lica so se mi ponovno orosila od solza. Zdelo se mi je, da sem v objemu vseh prisotnih, da se je dvorana spremenila v eno samo melodijo solza sreče, ki jo v tej zgodbi lahko začutijo le tako srčni ljudje, ki delajo in žive pod okriljem našega edinstvenega, pravljičnega Doma ...

Hvala vsem, ki ste s svojim delom in prisotnostjo pomagali ustvariti to čarobno vzdušje in ste preživel trenutke tega večera z menoj. Prisrčna hvala vam, spoštovana gospa Marjana, ki ste kljub svoji obveznosti tega dne žrtvovali svoj čas za ta večer. In gospa Maja Kastratovik ... Kako čudovito za nas vse, ki smo vas imeli čast poslušati kot gostjo – pianistko! Hvala! Tudi domski band ni pozabil name. Hvala vam! Hvala vam, gospa Ksenija, za lepo in varno vožnjo! Šele sedaj se mi svita, zakaj počasna vožnja za tovornjaki, telefonski pogovori, nenadna žeja itd. Dobro ste odigrali svojo vlogo! Točno po režiji. Le po protokolu sva imeli petnajstminutno zamudo zaradi kavice ...

Hvala vsem za zaupanje in podporo v tem projektu, vsem ostajam večna dolžnica.

Kraker Marija, 25. 11. 2017



Iskrena hvala gospe Kamnik in vsem zaposlenim za predstavitev, ker nam je s svojim pristopom pokazala, kaj se da narediti, če ljudje delajo strokovno in s srcem. Vsem želim uspešno delo še naprej!

Ministrstvo za okolje in prostor, Lidija Stebernak,  
17. 1. 2018

.....

Spoštovani!  
Meglenu jutro nas je pripeljalo, odpravljamo pa se v sončen zimski dan. Toliko sonca smo prejeli pri vas! Pevci MePZ župnije Črna na Koroškem smo prvič nastopili pri vas. Peli smo pri maši, ki jo je daroval naš župnik, mag. Tone Vrisk, po maši pa smo zapeli še nekaj božičnih pesmi. Gospa Kamnik nam je predstavila Dom, ki resnično diši po domu, gospa Jana nam je kot domačinka ponujala, kar ta Dom ima. Zelo lepo nam je bilo! Vsem tukaj živečim v imenu MePZ župnije Črna na Koroškem, pod vodstvom gospoda Simona Potočnika, želim veliko zdravja, dobre volje in prijetnih dni!

Martina, 27. 1. 2018

.....

Spoštovani,  
z veseljem sem si ogledal Dom in v veliko veselje mi bi bilo, če bi lahko bila tudi moja mama ali pa moj oče lahko deležna tako strokovne in prijazne oskrbe. Iskrene čestitke vodstvu in vsem zaposlenim. Vse dobo tudi vnaprej.

Peter Pustatičnik, 15. 2. 2018

.....

Spoštovani,  
z ekipo sem danes, 26. marca 2018 obiskala vaš Dom. Po nekaj letih sem bila ponovno tu in še vedno sem se spominjala prav posebnega vhoda. Dom je na nas naredil izjemen vtis. Prijazno in strokovno osebje nam je v celoti predstavilo celoten Dom. Srečali smo se tudi z oskrbovanci, ki so bili obiska veseli. Posebej zanimiv koncept, ki omogoča, da se vsak zaposleni še dodatno srečuje z ljudmi v Domu kot ključna oseba. Veliko lepih spominov odhaja z nami. Ostanite taki!

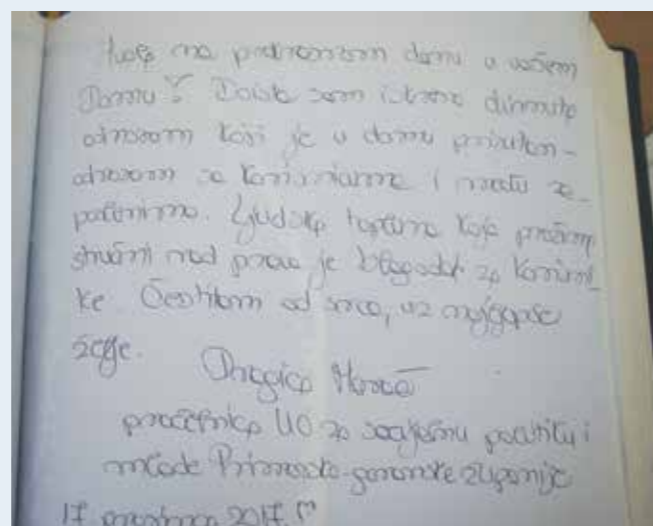
Vlasta Nussdorfer, varuhinja človekovih pravic

Spoštovani!  
Iskreno se vam zahvaljujemo, ker tako lepo skrbite za mojo sestro Marijo Prezelj. Vedno se hvali, kako dobri ste in skrbite za njeno zdravje. Sprejmite zahvalo od Marijine sestre Danile in Franca. V lepem spominu vas bomo imeli.

Franca in Danila, 21. 5. 2018

.....

6. 6. 2018  
Dom za zgled. Pohvala, komplimenti.



## Naš nabiralnik:

### Spoštovani avtor našega nabiralnika, gospod Franc Korošec, dragi pisci prispevkov!



Gospod Franc Korošec.

Iskrena hvala spoštovani avtor rubrike, za vaše še vedno natančno spremljanje dogajanja v Domu in dogajanja »našega nabiralnika«.

Rubrika »Naš nabiralnik« je namenjena vsem, ki s svojo zgodbo želite odkriti bralcu, koliko zanimivega in lepega se dogaja v Domu, v odnosih med stanovalci, prostovoljci, zaposlenimi, sorodniki in naključnimi obiskovalci.

Vsem piscem in bralcem želim veliko lepih trenutkov ob prebiranju Senjorja in verjamem, da vas bo zamikalo, da se v naslednji številki znajde tudi vaš prispevek.

Prijazno vas vabim, da ga oddate v NAŠ nabiralnik.

Iskrena hvala vsem, ki ste sodelovali pri nastajanju jubilejnega glasila.

### Janja Koren, hčerka stanovalca

## DESET LET V DOMU



Gospod Koren z Bernardo Žarn.

Januarja bo minilo deset let, odkar se je moj oče Jože Koren preselil v slovenjegraški Dom starostnikov. Tako je eden od stanovalcev z najdaljšim »stažem« v njem. Bivanja v domu, ki mu nudi vse udobje, ki ga potrebuje, se je tako navadil, da v tem času nikoli ni prespal v svoji spalnici doma, na Ronkovi ulici. "Kar nazaj v Dom me pelji," je rekel vedno, ko je bil doma do večera, običajno na pikniku ali na druženju s sosedi. Dom starostnikov je postal njegov pravi dom, kjer se zelo razveseli tudi obiskov.

Še posebej se je letos poleti razveselil obiska televizijske voditeljice Bernarde Žarn, ki je že vrsto let njegova priljubljena voditeljica. Spznel jo je pred leti na eni od prireditev v Slovenj Gradcu, ki jo je povezovala. In od takrat je njen zvesti gledalec in oboževalec. Srečanje je bilo pristrčno, obljubila sta si, da ga kmalu ponovita.

Zelo vesel je bil tudi obiska Ive Potočnik, avtorice knjige o ljudeh in ulicah Slovenj Gradca v drugi polovici 20. stoletja. Obujala sta spomine na leta in ljudi, ki se jih oba zelo dobro spominjata.



## RAZSTAVA PETROVIH KRIŽCEV

Na željo gospe Jane Zamernik, ki v našem Domu skrbi za kulturne prireditve in razne zabave, sem se odločil, da napišem, kako sem prišel na idejo izdelovanja križcev, ki so zanimivi za širšo okolico. Moja domačija se nahaja na Libeliški gori, številka 24. Je gorska kmetija na višini čez 900 metrov. Sem peti od enajstih otrok, ki so se rodili pri hiši, po domače pri Nacesniku. Očeta smo imeli zelo strogega in naučil nas je vseh del na kmetiji in tudi pridnosti. Vsi stari običaji, ki so takrat obstajali na kmetijah, so se pri hiši spoštovali. Kmečko poslopje je bilo že čez sto let staro, posebno lepo izdelana kašča pa je bila stara verjetno dvesto let. Bila je nadstropna, pod njo klet za mošt. Nad kletjo delavnica, obenem pa spalnica za hlapce in druge dninarje. Na vrhu pod streho je bila shramba za vse vrste žit, suho meso in klobase. Vrata v to shrambo so bila močna, polokrogla. Na tem polokroglem delu so bili nabiti križci raznih oblik. Te križce sem vedno občudoval.

Vsako leto pred svetimi tremi kralji se je na vsa zunanja vrata na gospodarskih poslopih pribil križec. Oče je določil dan, ko smo izdelovali križce in jih pribijali po vratih. Tako lepih, kot pa so bili na kaščinih vratih, sto ali pa še več let starih, pa nismo znali izdelovati. Ko je oče umrl, so se tudi križci nehali izdelovati. Jaz nisem pozabil te šege, najprej sem jih izdeloval v Kotljah in jih pribijal na vrata drvarnice. Postajali so vedno lepši. Počasi sem jih ponudil sosedom in vedno več jih je želelo imeti. Danes jih samo v Kotljah pribijem okrog štirideset. Ko sem se preselil v Dom v Slovenj Gradec, sem se jih spet lotil izdelovati. Vedno lepši so postajali. Na predlog naše Jane sem začel izdelovati križce za razstavo. Ko sem jih že imel izdelanih tristo, smo določili dan za razstavo, in to je bilo 24. novembra 2017.

Razposlali smo vabila, na katera se je odzvalo kar lepo število ljudi. Posebno sem se razveselil, ko sem



med obiskovalci zagledal tudi župana Občine Ravne na Koroškem, Tomaža Rožena, doktorja Verovnika, predsednika ravenskih upokojencev in župnika Gustija. Povabil sem tudi harmonikaše Harmonikarskega orkestra KUD Prežihov Voranc iz Raven. Hčerki Irena in Valerija sta v kratkih govorih predstavili pomen teh križcev treh kraljev. Za začetek otvoritve sva s prijateljem Tomom zaigrala lep valček, po zaključku so bili vsi obiskovalci skromno pogoščeni, za kar se prav lepo zahvaljujem prijatelju Avgustu Tušku, ki je pri pogostitvi pomagal z dobro kapljico.



## VSAKA RASTLINA JE ZDRAVILO

Ker sem vsakomur vedno rada storila dobro, me je v moji mladosti marsikdo velikokrat prosil, naj naberem kaj zelišč in kaj vse sem že nabirala! Koliko sem nabrala

hmelja, ko še ni bilo strojev! Tudi hmelj je zdravilen in raste tudi po gozdu, enkrat sem ga začela nabirati že ob petih zjutraj, ko je moral biti moj oče na železnici, takrat je odpeljal prvi vlak in sva šla skupaj.



Drugič mi je nekdo rekel: »Tu raste lisičji rep, naberi mi ga,« jaz pa nisem vedela, kaj to je. Kasneje sem ugotovila, da je mislil na strače, ki ga pustiš, da se posuši in potem si ga daš na rano, nekateri mu pravijo tudi pečno omelo. Včasih ga je bilo veliko, iz njega se naredi tudi masa za ometavanje peči. Na Kremžarci ga raste veliko, vendar ga vsak poimenuje malo drugače. Nabirala sem tudi regratove cvetove, borovnice in gozdne jagode, da so iz njih naredili med ali liker. Nekoč smo šli na planino nabirat »tavžntrožo« – od Rusla gor je bilo vse rdeče.

Veliko sem nabrala tudi robidovih listov, ki so dobri proti izpadanju las. Vsaka rastlina je zdravilo, samo vedeti moraš, za kaj se uporablja. Ko sem imela živčne napade, mi je najbolj pomagal rožmarin. Njegov vrh daš v vrelo vodo, premešaš in spiješ. Zelo zdravilen je tudi glog. Ima bele in rdeče cvetove, a so bolj zdravilni beli. Dober je za živce in krvni pritisk, vendar ga je težko nabirati, saj bode, zato ga je treba nabirati z rebrastimi rokavicami, če ne, si ves »popikan«. Rada sem nabirala tudi belo deteljico, ki jo posušiš, daš v vzglavnik in zelo pomaga, če te boli glava. Najbolj zdravilen je črni koren, ki se lahko uporablja za kar koli, ima dolge korenine in liste, pravijo, da pomaga celo proti raku.



## Belo jagnje

Lepo belo jagnje mlado,  
poskakovalo je rado,  
ko veselo in živo  
z materjo se past je šlo.

Mati pravi: »Čuj, ne skakaj,  
po brežinah se ne takaj,  
lahko kam se zaletiš,  
šibke nogice zdrobiš.«

Jagnje misli si drugače,  
rajši suče se in skače,  
zdajci se požene v skok,  
zvrne v jarek se globok.

Jagnje nogico zlomilo,  
strašno klicalo in vpilo.  
Oh, otroci, ubogajte  
svoje ljube mamice!



## VELIKO DOGODKOV

Veliko dogodkov se je pripetilo v vseh teh desetih letih, odkar sem tu in vsega sploh ne morem povedati. Tukaj sem že od samega začetka odprtja Doma. Za prihod sem se dolgo odločala, bilo mi je kar težko. Ko pa mi je gospa Marjana pokazala sobo, ki jo je tik pred zdajci nekdo odpovedal, je odločitev padla v trenutku, saj mi je bil zelo všeč razgled na čudovit park. Moje sostanovalko so bile prijazne, nasmejane ženske, in imele smo se res lepo. Kmalu po mojem prihodu smo začeli z delovno terapijo in čez nekaj časa je prišel še gospod Kralj, ki je preizkusil, če sem sposobna za njegovo delavnico. Opazil je, da mi gre in me sprejel v svojo skupino. Bilo nas je ogromno in vsak je nekaj počel, delali smo medvedke, prtičke, »štrikali«, kvačkali, barvali ... Zelo sem uživala in ni mi bilo žal, da sem prišla sem, saj sem se hitro privadila. Gospa, ki je žal ni več, je spletla ogromno copatkov za slovenjgraško porodnišnico, drugi smo ustvarjali slike iz »bunkic« in še marsikaj drugega. Pridno smo delali in se ob tem zabavali. Zanimivo, kako sem se navadila, zdaj se tukaj počutim kot doma, pa od začetka sploh nisem hotela priti. Veliko se je dogajalo in se še. V spominu mi je ostal dogodek, ko smo praznovali rojstni dan gospe Marjane. Bilo je tako čudovito, da ne morem povedati. Stanovalki in zaposleni smo se postavili za ograje na obeh nadstropjih in pričakali gospo Marjano, ki se ji ni niti sanjalo, kaj se bo zgodilo. Vsi skupaj smo ji zapeli, gospa Kraker pa ji je voščila v imenu vseh nas. Bilo je kot v gledališču.



## ANEKDOTE IZ ORANŽNE ENOTE

Na oranžni enoti me gospa P. vsak dan še posebej nasmeji. Rada bi delila nekaj najinih zabavnih trenutkov.

### Ponedeljek zjutraj pri gospe P.:

Jaz: »Gospa P., dobro jutro. A veste, čas je, da vstanete.«  
Gospa P.: »A veš kaj, jaz še ne morem vstati, tako sem še zaspana, pusti me še malo, prosim te.«  
Jaz: »Ampak gospa P., zajtrk bo, to bo pa težko.«

### Torek zjutraj pri gospe P.: (zgodba se ponovi)

Jaz: »Gospa P., dobro jutro. A veste, čas je, da vstanete.«  
Gospa P.: »A veš kaj, jaz ne morem vstati, tako sem še zaspana, pusti me še malo, prosim te.«  
Jaz: »Ampak gospa P., zajtrk bo, to bo pa težko. Potem bova pa spet pozni.«

### Sreda zjutraj pri gospe P.:

Jaz: »Dobro jutro, gospa P.«  
Gospa P.: »Ja, kje pa hodiš, jaz te že od treh čakam! Pa ja veš, da ne morem tako dolgo spat.«

### Kmalu po zajtrku

Jaz: »Gospa P.; Grevna na telovadbo, vas bom peljala.«  
Gospa P.: »O, ne, a veš, sem tako zgodaj vstala in sem cela vremenska, moram nazaj počivat. A veš, zjutraj so me tako hitro zbudili, sem še zaspana. Pomagaj mi nazaj v posteljo, prosim te.«

### Čez nekaj dni

Gospa P.: »A veš, meni Vesna pravi, da moram telovadit, kolikor najbolj morem, in ne smem počivati, tako, da bom kar na vozičku in ne bom nič počivala. A veš, jaz ne grem nazaj v posteljo, ne smem.«

### Pa še nekaj zanimivih:

Gospa P.: »Joj, prosim te, ne matraj se toliko, ne me sama dvigovat, ti bom jaz pomagala. Ti si še zaspana, pa ves dan delaš, potem pa še doma delaš. Se bojim za tebe.«

Pred kosilom pripravljam pogrinjke, z mano je gospa P.  
Gospa P.: »Joj, že en krožnik je tako težak, ti jih pa cel kup dvigneš, si pa res močna kot en holcer.«

Gospa P.: »A si videla kje moje »štrikanje«? Ga ne najdem nikjer.«

Jaz: »Gospa P., grem pogledat v vašo sobo.« (Iščem, pa ne najdem nikjer.)

Gospa P.: »A veste, da ne najdem. Ja, ampak gospa P., vrečka je obešena na vašem vozičku, midve pa iščeva vsepovsod.«

Pa pravi gospa P.: »Ja, tu pa res nisva pogledali.«

Jaz: »Gospa P., kaj bi želeli za zajtrk?«

Gospa P.: »Ti kar daj, kar maš.«

Gospa P.: »Joj, oprostite mi, jaz sem tako sitna.«

Jaz: »Gospa P., to pa ne bo držalo, nikoli niste sitni, upam, da se vam jaz ne zdim sitna.«

Gospa P.: »Ne, ti nikoli nisi sitna.«

Jaz: »Hmm ... to bi pa morali mojega vprašat.«

Gospa P.: ... (se smeji) ...

... Veste, teh najinih duhovitih anekdot je še ogromno. Nekaj jih bom pustila še za drugo priložnost.

Gospa P., ko boste ta članek prebiral, se spomnite name in na moje sporočilo za vas. Ostanite vedno tako vedri, odprti in pripravljeni na hec, kajti vsakič me tako iz srca nasmejite in mi s tem polepšate dan. Hvala vam, da se skupaj lahko pohecava.

(Pa še to: Pa oprostite mi, če sem kdaj sitna.)





**Hedvika Pohorec, stanovalka srebrne enote**

## MOJ DOM

Minilo je štiri leta, odkar sem pristala v Domu. Zelo rada sem tu, ker me spodbujajo na vseh področjih. Zelo rada berem, imam tudi odlično knjižničarko Zdenko, ki me razvaja s knjigami in pogovorom. Zelo pri srcu mi je tudi zgodovinski krožek in profesor Kos, ki nas s svojimi predavanji popelje daleč nazaj v stare čase. Še veliko je stvari, ki me tu v Domu razveseljujejo, a o tem drugič. Rada sem tu.



Hedvike Pohorec (desno) pri kuhanju na srebrni enoti.

**Ana Uršej, stanovalka oranžne enote**

*Našemu prijaznemu Juretu*

## *Slepčeva pesem*

Le enkrat bi videl,  
kako sonce gor gre,  
bi videl, kako luna  
in zvezde blešče.

Bi videl resnično,  
kako rože cveto,  
kako ptički pod nebom  
lepo pojo.

Bi videl potoček,  
kako rahlo šumi,  
gozdove, drevesa  
ter vse ljudi.

Rad bi videl mamice  
moje obraz,  
ki ljubi me vedno  
in vodi ves čas.

Pred hišnim pragom  
najraje sedim,  
poleg žalostnih misli  
prav skoraj zaspim.

Začuda zdaj vidim  
širne poljane, zelene oaze,  
a nikjer in nikogar  
nobenega ni.

Spet se zagrne zavesa,  
sprašujem se,  
so bila to nebesa?





## UVODNA MISEL



Rodil sem se leta 1939 pod Pohorjem, v majhni hiši sredi žitnega polja. V družini smo se rodili štiri otroci, sinovi, jaz sem bil tretji po vrsti. Ko sem se rodil, mi je bilo v zibelko položeno pesniško življenje, lep glas in pisava. Že v zgodnjih mladih letih sem začel pisati pesmi, samo takrat nisem mislil resno in tudi priložnosti nisem imel. V družini nismo poznali drugega kot samo delo, za učenje ni bilo časa. Sedaj, ko sem prišel v jesen svojega življenja, sem pesmi začel pisati bolj resno in pišem, kar mi pride pod roko. Saj imam skrinjo, v kateri imam dosti blaga, da v svet bi odneslo moje dobro ime. Čeprav sem hudo bolan, pišem, pojem in skoraj vsak dan zabavam ljudi, ki radi prisluhnejo. Še vedno bi rad razveseljeval stare in mlade, saj dobro voljo imamo radi vsi, čeprav smo v jeseni življenja. Vsako jutro pohitim v naravo, kjer ptički žvrgole in mi dan za dnem popestrijo življenje. Lepo je tu živeti, ko vidim okrog sebe cveteti rožice, travica lepo zeleni, zato vsak rad malo posedi in občuduje naravo okrog sebe. Komaj čakamo dan, ko deseto obletnico obstoja praznovali bomo s prijatelji. Tu v Domu marsikaj se godi,ujemo in razne igre ustvarjamo, tako da prej mine čas. Komaj se zdani, že ptičje petje se oglasi, letajo od veje do veje, nam dobro jutro voščijo. Preselil sem se na drugo enoto, kjer uživam svoj mir in tišino. Znova sem dobil voljo do dela. Roka se mi že trese, končati bom moral s pisanjem, saj jutri se bo rodil nov dan in zopet nam bo lepo. Kdor rad piše in poje, je v srcu vedno mlad.

## Majska ljubezen

**Ob gozdu se sprehajava,  
vse po cvetju zdaj diši,  
saj je prišel mesec maj,  
najine ljubezni čar.**

**Ko ob večerih se sprehajava,  
ljubezen v duši zaiskri,  
srca se združita,  
v majski noči srečna sva.**

**Lepi in topli so večeri,  
ob gozdu sediva midva,  
uživava vonj po smrečju,  
tu raj je za naju doma.**

**Zjutraj zapojejo ptički lepo,  
prebudijo te iz sanj,  
saj zunaj lepo sonce sije,  
tu raj je za naju oba.**

**Ljudmila Urbancl, stanovalka modre enote**

## GRENKO POPOTOVANJE

Večer, 29. marec 2018. V moji trikrat zlomljeni in zdravljeni desni roki čutim neprijetno ščemenje. Zopet bo deževalo, si mislim, a pogled skozi okno mi tega ne potrjuje. Stuširam se in se odpravim spat. Dobro prespim noč. Kot običajno vstanem, se očedim in si pripravim zajtrk. Čudno se počutim. Izmerim si vročino – 36,9. Seveda, gripa razsaja, toda jaz se cepim proti njej že deset let in nisem nikoli zbolela. Zadnje dni tudi nisem bila nikjer, niti v trgovini ne in z nikomer se nisem

## Himna srebrnih

**Zopet smo se skupaj zbrali,  
da bi malo poklepetali,  
vse skrbi vrzimo vstran,  
naj bo vesel današnji dan.**

**Svoje delo smo končali,  
včasih kar precej garali,  
zdaj napočil je naš čas,  
delo ne preganja nas.**

**Vsak dan je tu veselo,  
ko zberemo se mi,  
vesele pesmi pojemo  
in šale pripovedujemo.**

**Ko harmonika zapoje  
in še kitara zaigra,  
pravo vzdušje se ustvari,  
srebrni prijatelji smo mi.**

srečala. Pač, pred tednom dni me je obiskala sosedka. Ko je odhajala, se ji je nenadoma stemnilo pred očmi in je padla. Pričela je močno bruhati. Reševalci so jo odpeljali na urgenco. V bolnišnici je ostala ves teden. Torej bo verjetno lažja oblika gripe, si mislim. V slabem počutju preživim dan. Noč zopet dobro prespim. Zjutraj vstanem, si pripravim zajtrk in vzamem potrebna zdravila. Težko požiram in čutim, kako me zapušča moč. Odklenem vhodna vrata in se komaj privlečem v spalnico. To ne morejo biti znaki gripe, to mora biti nekaj hujšega, verjetno se mi bliža možganska kap. Pokličem 112 in sosedo Tatjano. Reševalci pridejo neverjetno hitro. Zdravniku povem svoje sume. Ni nujno, mi odgovori in se odloči, da me odpeljejo na urgenco. V sedečem položaju me naložijo v rešilec in mi pripravijo kapalno. Ves čas sem prisebna. V bolnišnici mi slikajo glavo. Slika ne pokaže nobene spremembe.

30. marec 2018. Najdem se v sobi s petimi posteljami, moja je šesta. Same možganske kapi, torej je tudi pri meni tako. Ponovno slikanje glave in zopet nobene spremembe. Onemogla in s predpisanimi zdravili in terapijo preživim v bolnišnici 21 dni. Bolnice, ki so bile z menoj v sobi, odhajajo druga za drugo v zdravilišča Dobrna, Topolšica in Laško, le pri meni se zatakne. Iz Raven ne prispe odločba, zdravljenje v bolnišnici je končano in moram v domačo oskrbo. Doma nimam nikogar, sama nisem sposobna skrbeti zase. Zdravnica Bricmanova in socialna delavka v bolnišnici se trudita rešiti problem. Prijazno mi prisluhmeta.

12. april. Dom starostnikov Slovenj Gradec, kjer že imam prošnjo za sprejem. Časa za razmišljanje, kako bo v novem domu, ni. Rešilec me naloži in kmalu sem v drugem nadstropju, na modri enoti. Zaposleni in stanovanci me neverjetno prijazno sprejmejo. Počutim se, kot da sem prišla domov. Stanovalka Franja, s katero delim sobo, se me iskreno razveseli. Kljub onemoglosti in drugim težavam se čutim srečna. V takšnem vzdušju preživim 12 dni.

1. maj, 2018. Iz zdravilišča Laško sporočijo, da je zadnji dan za moj sprejem. Zopet moram na pot. Reševalec, ki ima ravno pot v Celje, bo odpeljal tudi mene. Ni časa za pripravo. Iz postelje me naložijo na nosila in z njimi vred v rešilni avto in že odbrzimo. Razmajano in škripajoče vozilo drvi po preluknjani in zakrpani cesti





več kot uro, a voznik je vljuden, miren in prijazen ter med potjo večkrat preveri, če je z bolnikom vse v redu. Srečno me pripelje in odloži v negovalnem oddelku zdravilišča Laško. Ostanem tri tedne, pridno opravljam predpisane terapije in jemljem potrebna zdravila. Vsak dan znova si dopovedujem, da sem prišla zaradi terapij, ki so zares zahtevne, vendar tudi zelo koristne. Ves čas si iskreno želim, da mi čas hitreje mine in da se vrnem v Dom, kjer nisi samo številka, kjer si sprejet kot član družine, kjer se te razveselijo, te spoštujejo, nudijo potrebno pomoč, skratka, kjer skrbijo za ljudi in na svoj način iščejo pot do človeka, ki je v tem krutem

**Maja Gregorič, stanovalka modre enote**

## BARVE, BARVE ...

Ko me je gospod Kralj povabil, da se priključim skupini pri delovni terapiji, sem se odločila za barvanje veder. Prijateljica mi je prinesla akrilne barve in sem začela. Risbe našega mentorja so tako lepe, da te vabijo k barvanju in takrat kar oživijo. Zelo hitro me je to delo pritegnilo in uživam pri mešanju in kombiniranju barv. Barvam rože, igrače, živali in tudi pokrajino. Najbolj me veselijo rože, pisane so in tako barvno raznolike. Vsako naslednje vedro mi postane nov izziv. Počasi prehajam na slikanje na platnu. Tega nisem še nikoli počela. Najbolj me navdušuje abstraktna slika, kjer bom lahko uporabila svojo domišljijo med črtami, liki in barvami.



življenju velikokrat zelo zapletena in dolga. Želja se mi je izpolnila 21. maja 2018, ko me je rešilec Reševalne postaje Laško pripeljal nazaj. Lepšega sprejema si nisem mogla želeči. Sedaj delim sobo s stanovalko Franjo, ki je kljub svojim težavam pripravljena pomagati na vsakem koraku. Tudi drugi stanovalci pomagajo drug drugemu, zaposleni so pripravljene ustreči željam vsakega stanovalca. Zadovoljna in hvaležna sem za vso pomoč pri moji rehabilitaciji in razmišljam tudi, da ostanem za vedno. Ob tej misli pa se od nekod vedno prikrađa neka senca, nek hlad, ki ga lahko odpihne le domače ognjišče.

## Življenje

**Življenje je kot reka,  
ki nenehno navzdol odteka,  
vijuga levo – desno, sem in tja,  
le vzpenjati se ne zna.**

**Ko mlad si, veliko pričakuješ  
in o življenju ne premišljuješ.**

**Leta svoje naredijo,  
obrneš se in hitro zbežijo.**

**Starost je že pred vrati,  
ne vpraša, vstopi z boleznijo hkrati.**

**Tedaj pa modro reagiraj  
in situaciji se pametno upiraj.**

**Živimo letom primerno življenje!  
Ne obupajmo, ko pride trpljenje!  
Težavam korajžno se uprimo  
in veliko tega bo tudi mimo.**

**Kristina Mauc, stanovalka modre enote**

## MOJ DRUGI DOM

Štiri leta so že od odhoda v dom starostnikov, toda še večkrat se v mislih sprehodim po svojih nekdanjih stanovanjih, od Glavnega trga 47 do Maistrove ulice 5. Grenke kot pelin so solze spominov.

Kljub temu, da je bil zaposlen samo mož, nismo trpeli pomanjkanja. Otroci so imeli mamo vedno doma in kosilo točno ob potrebnem uri za odhod v šolo. Tudi zjutraj jim je bila podarjena kakšna minuta spanja dlje. Otroci so odraščali, jaz pa sem z njimi delila lepe in nepozabne trenutke. Mislim, da se tega tudi oni spominjajo kakor jaz. Šola jim je veliko dala, pri pisanju spisov pa sem tudi jaz pridala kakšno besedo.

Zrastli so, si ustvarili družine, ponosna sem nanje. Z možem sva se preselila v manjše stanovanje, ostarela sva in osivela. Po šestdesetih letih zakona mi je umrl mož, postala sem vdova in se odločila, da ostala leta preživim v Domu starostnikov Slovenj Gradec. Otroci me redno obiskujejo, vsak dan imam več telefonskih klicev, ki mi veliko pomenijo. Zadovoljna sem z oskrbo in s prijaznim osebjem. Hvala bogu, imam svojo sobo, nič mi ne manjka, a zadnja pregovora kljub temu držita: »Ljubo doma, kdor ga ima. Starost ni radost.«



**Katarina Dežman, stanovalka srebrne enote**

## ČUDOVITO ŽIVLJENJE V DOMU

Vsak dan mi pride misel o kavici. In tudi, ko kavico dobim jo srčno rada popijem. To, da popijem kavico, mi daje moč za ves dan. Tako živim v Domu že nekaj let in se imam zelo lepo. Tu imamo izvrstno gospo, ki nam pomaga v vseh težavah. To je naša vodja, gospa Marjana. Tudi moja ključna oseba, gospa Janja Marzel, me spodbuja k dejavnostim, a jih zaradi zdravstvenih težav ne morem opravljati tako, kot bi sama hotela. Pa vendar sem srečna, da živim tu, v tem lepem Koroškem domu starostnikov v Slovenj Gradcu.



**Marija – Ria Kraker, stanovalka srebrne enote**

## PRIREDITEV OB KULTURNEM PRAZNIKU

Po pozdravni besedi vodje Koroškega doma starostnikov, PE Slovenj Gradec, gospe Marjane, je MPZ Mežiški knapi zapel slovensko himno. Gospa Marjana je v nadaljevanju med drugim izjavila, da smo praznovanje združili s projektom BEREMO ZA NAGRADO TONETA





orglicah glasbeni gost g. Kamnik zapel svoji avtorski pesmi Novo jutro in Uršlji gori ter skupaj z nami v dvorani še Koroško pesem. Zveneči glas našega priljubljenega koroškega kantavtorja g. Milana je ponovno priklical solze v naše že rosne oči ...

Vse prehitro je minil ta lepo pripravljen program z gosti. Naša stanovalka, ga. Maja Gregorič, se je zahvalila gostom, organizatorjem in vsem, ki so prispevali svoj delež, da je bil kulturni program tako lepo pripravljen in izveden.

**Marija Kadiš, stanovalka srebrne enote**

## NITI V SANJAH

Ne morem izraziti presenečenja, ki sem ga doživela, ko me je po koncu zabavnega programa v našem Domu, 24. 5. 2018, član gostujočega MZ KSAVER MEŠKO in moj nekdanji sodelavec, pozdravil in napovedan pesem, ki so jo zapeli zame. Bilo je čudovito, kar so potrdile tudi moje solze. Prisrčna hvala!!

PARTLJIČA, (zato tudi obojni gostje, MEŽIŠKI KNAPI in MILAN KAMNIK) ter se še slovesneje poklonili našemu kulturnemu prazniku. Poudarila je tudi, da kulturo neke hiše, v našem primeru našega Doma, delajo pravzaprav naši stanovalci s svojo modrostjo, z vsemi zgodbami, ki jih prinašajo s sabo. Moramo spoštovati to, kar so »nabrali« v svojem življenju in da je to zelo koristno za nas in za prihodnje rodove. Kako se danes obnašamo oz. sprejemamo stare, tako se bodo naši otroci obnašali do nas. Zdi se mi, da je to lahko ena popotnica ob tem kulturnem prazniku za vse!

Program je nadaljevala gospa Natalija Križaj.

Zadoneli so zlit glasovi Mežiških knapov in njihove pesmi pod vodstvom prof. glasbe Mojce Kamnik so očarale večino poslušalcev. Izvedba tega zbor, ki bo slavil abrahama svojega delovanja, se je globoko dotaknila naših src. Po prebrani pesmi Prešernovega Povodnega moža je po odločnem dirigiranju ge. Mojce njen zbor zapel še Oj, Triglav, moj dom. Prekrasno!

Sledili so verzi pesmi g. Milana Kamnika, ki jih je odlično interpretiral g. Marjan Vončina. Nato je ob kitari in



**Ana Vehovec, stanovalka srebrne enote**

## PUSTOVANJE, KAKRŠNEGA NE POMNIM

Prvotno smo se na srebrni enoti stanovalka odločile, da bi letos kot pustne šeme nastopale kot čaravnice. A iznenada je iz organizacijske baze naše hiše prišla mikavnejša ideja. Ponujeni so nam bili klobučki z mrežicami, ki so delno pokrivalo obraz. Takoj smo šle v arhiv naših okraskov in pobrale vse, kar se je bleščalo. Poiskale smo še primerna oblačila. Res smo predstavljale prave dame. Pri teh pripravah sta nam pomagali naši prostovoljki, gospe Marinka Lampret in Tatjana Lušnic, ki sta sami sodelovali v naši maškaradi.

Ta naša pustna prireditev je bila snemana kot oddaja Znan obraz ima svoj glas. Nastopali so prepoznavni obrazi slovenske glasbene scene: Sestre, Fredi Miler, ansambel Henček, Simona Weiss, Magnifico, Kekec in Mojca, Korado in Brendi, Leteči potepuh, plesna skupina Charleston, Zverinice iz Rezije. Me - kot dame iz evropske mode in elegance - glamourja iz Pariza smo zaplesale v stilu, primernem našim letom. Razveselila nas je tudi povorka maškar iz 2. OŠ in vrtca Slovenj Gradec. Lep zaključek nastopajočih mask so bili Kuhna bend s Pepijem. Tudi posamezne gospodinjske enote so imele domiselno maskirane stanovalce. Zabaval nas je harmonikar Blaž Pavlinec.

Ni mi žal, da sem sodelovala na tej lepi pustni prireditvi, 13. 2. 2018. Vsa pohvala organizatorjem in postrežbi za dobrote naše kuhinje!



Dame evropske mode in glamurja

**Marta Gros, stanovalka srebrne enote**

## PRESENEČENJE, KI SE NE ZGODI VSAK DAN

Takšno presenečenja, kot sem doživela 24. maja 2018, ko je pri nas v zabavnem programu gostoval moški pevski zbor Ksaver Meško s Sel, je edinstven dogodek. Kot gost tega dopoldneva je namreč nastopal tudi glasbenik gospod Milan Kamnik, ki me je presenetil z napovedjo: »Ta skladba je namenjena gospe Gros!« Zazvenele so strune kitare in pesem našega priljubljenega kantavtorja, gospoda Milana, in to Koroška pesem, ki mi je posebej pri srcu.

Še enkrat prisrčna hvala za takšno presenečenje, ki se lahko zgodi le v našem Domu v Slovenj Gradcu!



**Jožefa Stanišič, stanovalka zelene enote**

## TUKAJ MI JE VŠEČ

V Dom sem prišla pred približno enim letom, ker sem imela težave s srcem, zaradi šibkih nog sem postala nestabilna in zdravnica mi je priporočila, naj se odločim za odhod v dom starostnikov. Tukaj mi je všeč, ničesar ne morem kritizirati, vsi so zelo prijazni in jaz zadovoljna. Žal mi je edino, da ne morem delati, želim si, da bi lahko še kaj več postorila ... Rada hodim na telovadbo, pevske



vaje, zadnjič sem tudi malo pomagala opleti naš zeliščni vrt. Z gospo Logar, s katero sva skupaj v sobi, se dobro razumeva. Seveda se včasih tudi »spričkava«, ampak to ne traja dolgo, kaj boš »tresel muhe«, to je nepotrebno.



**Marica Matvos, stanovalka zelene enote**

## SPET JE MINILO LETO DNI

Spet je minilo leto dni, zato se bo treba pripraviti za članek za Seniorja. Letos je jubilejno leto, in to deset let obstoja našega doma starostnikov v Slovenj Gradcu.

Kaj naj napišem o svojem življenju oz. počutju? Zdrava sem, hvala bogu, še kar, počutim se dobro, kljub letom, tako da lahko še marsikaj pomagam v jedilnici pomivati



posodo, pospravljati mize in vse, kar je treba, zato si izberim tudi prosto mizo za različna ročna dela, kvačkam, pletem, zašijem, če je kaj treba. Imamo tudi lep in velik skupni balkon z rožicami v koritih, ki jih tudi večkrat zalivam. Za našo enoto v dopoldanskem času kuham kavo, še kaj bi se našlo, a naj bo dovolj samohvale.

Hvala vsem delavcem in uslužbencem za vaše delo, saj ste tudi vi zaslužni za moje dobro počutje.

**Marija Lesnik, stanovalka modre enote**

## MALO SPOMINOV NA PREJŠNJA IN SEDANJA LETA

Rojena sem bila v lepi vasici blizu Ormoža, in to 12. novembra 1928. Ne morem pozabiti kraja, ki je še danes tako lep ali še lepši, poln lepote njiv, bukovih gozdov, travnikov in prelepih vinogradov. Kot otroci smo morali hitro prijeti za delo in pomagati mami, da je lažje šlo. Začela se je šola, postalo je malo težje, po pouku nas je spet čakalo delo in delo. Čez nekaj časa smo poskusili priti do boljšega dela, da bi kaj zaslužili in se prebili naprej. Z učenjem in s trdom mi je uspelo. Ko sem že nekaj zaslužila, sem hotela vedno več in več, da bi kaj ostalo za naprej, sem si želela. Želja je šla vedno dlje in prišla tako daleč, da je postalo lepo življenje zadovoljstvo, prav tako ljubezen do družine. Srečno smo živeli naprej, dokler je šlo. Danes je vse drugače, postala sem bolehnata in nesposobna biti sama, zato sem morala v dom, da skrbijo zame. Hvala jim.



**Uršej Ana, stanovalka oranžne enote**

*Zaupati!*

Rada imam vse ljudi,  
samo pri srcu mi niso vsi,  
z njimi ne bi mogla živeti,  
njihove ideje ne bi mogla sprejeti.

To je danes svetovni problem,  
kako smo si različni vsi,  
vendar je treba potrpeti  
ter kljub temu človeka objeti.

Le nekaj nas muči in duši,  
ker ni tako lahko zaupati,  
če to res bi zmogli in storili,  
potem bi lažje s srcem ljubili.



*Vse je tako tiho*

Vse je tako tiho,  
le moje misli so glasne,  
niso pa prav jasne,  
ker skrb jih ogroža.

Kako še bo, kaj še bo,  
ko bolečine se oglašajo  
kar pogosto se.

Človek je povezan  
menda res z naravo,  
ko vreme se na slabše spremeni,  
tedaj človeka vse boli.

Le upanje, da spet boljše bo  
te pokonci drži,  
zato ne smeš obupati.

Takšna je naša starost  
kakor rumena sončnica,  
ki kar dolgo cveti,  
nazadnje se upogne  
ter vedno nižje se drži.



## SILVESTROVANJE 2017 V KDS, PE SLOVENJ GRADEC

Odkar pomnim, so bila praznovanja v našem Koroškem domu starostnikov, PE Slovenj Gradec, posebej silvestrska, nekaj posebnega. Tudi letošnje. Prihod novega leta smo skupaj stanovalci, 98 sorodnikov, prostovoljci in zaposlenimi dočakali v petek, 29. 12. 2017. Za vso silvestrsko dogajanje s slavnostno večerjo ob lepo pogrnjenih mizah je bilo poskrbljeno tudi na posameznih gospodinjstvih enotah, saj so na TV lahko spremljali neposredni prenos slavlja. Nepokretni v posteljah so tako v svojih sobah s svojimi dragimi povabljenimi ob postreženi silvestrski večerji in pijači slediti programu v dvorani.

Po uvodni zaigrani melodiji je ob 16. uri naša vodja Doma, gospa Marjana, napovedala pričetek slavlja in pozdravila gosta, Adrijano Kamnik in glasbenika Mirana Vavčeta, vse sodelujoče v programu, stanovalce in goste v dvorani ter na enotah. Nato je besedo prepustila povezovalki programa, naši stanovalki, gospe Maji Gregorič.

Gospa Maja je napovedovala vse sodelujoče, tudi stanovalce tukajšnjega Doma za klavirjem, na harmoniki in kitari ter z novoustanovljenim ženskim pevskim zborom zaposlenih, s kitaristko, pevko in zborovodkinjo Jano Zamernik. Prebrala je tudi lepe želje naših prostovoljk.

Potem sta zadonela klaviatura glasbenika Mirana Vavčeta in čudoviti glas Adrijane Kamnik. Sledila je zahvala gospe Gregorič in pesem prisotnih v dvorani – Silvestrski poljub, ob gorečih kresničkah in zvenu kozarcev s šampanjcem, prisrčnih objemih ter najlepših, toplih željah za 2018.

Kot vedno, so nas naše vrle kuharice presenetile z dobrotami silvestrske večerje, naše zaposlene so prevzele vlogo servirk – med njimi tudi naša gospa Marjana, ki se je kmalu morala posvetiti gostu, našemu direktorju, gospodu Mlačniku, ki nam je prišel voščiti srečno 2018.

Prijetne melodije glasbenega gosta so večino, posebno nas, starejšo populacijo, tako prevzele, da so se poprej prisotne bolečine – takšne in drugačne – kar »potuhnile«. Vedno več miz je samevalo, ker se je vedno več



Utrinki s silvestrovanja 2017/18, vodja enote Marjana Kamnik.

stanovalcev in gostov pridruževalo naši »pojoči verigi«, ki je postajala vedno daljša. Zaradi pomanjkanja prostora med mizami smo si utrli pot skozi vrata kuhinje, od koder smo po kuhinji nadaljevali »pohod« skozi druga vrata, po hodniku do recepcije in nazaj. Kdo ve, kdaj bi se končalo rajanje, če ... Pomisliti je bilo treba na osebje, ki je bilo ves dan v akciji in neumorno pripravljalo vse za prijetno vzdušje v pričakovanju novega leta. To je tudi uspelo. Zopet je bilo prisrčno, edinstveno! Zaradi vaše prizadevnosti, dragi naši.

Hvala vsem!

## VOGP GLASBA PREŽIVETJA

Še dolgo bo moja spremljevalka harmonija zvenceh glasov premierske izvedbe ženskega vokalnega orkestra Carmina Slovenica, tokrat z glasbo velikega zbora, ki so ga sestavljale pevke koncertnega zbora Carmina Slovenica, nekdanje pevke tega zbora in ženski zbor Rotovž, pod vodstvom slovite dirigentke Karmine Šilec.

Na ta koncert z naslovom Glasba preživetja, ki je bil izveden 2. marca 2018 v unionski dvorani v Mariboru, me je prijazno povabila vodja našega Doma, moja ključna gospa Marjana, kar si zopet štejem v posebno čast. Ta gesta me je osrečevala že v preteklosti, ko sva v Mariboru skupaj obiskovali koncerte zbora Carmina Slovenica, kjer je tudi takrat, kot tudi pri tokratni zasedbi vokalnega orkestra, sodelovala njena hčerka, glasbenica gospa Mojca Kamnik.

O samem dogodku tega večera pa naslednje: upam si trditi, da je marsikoga od nas iz občinstva, ki je poznal vsebino Glasbe preživetja, pretresel že sam režijsko dobro pripravljen uvod v izvajanje ženskega vokalnega orkestra kot »kompleksen odnos med glasbo in travmo, ko glasba postane univerzalen simbol v trpljenju in poslednje zatočišče v brezizhodnosti«, kakor je navedeno v enem od stavkov koncertnega lista VOG.

Program se je pričel v na pol zatemnjeni dvorani. Iz sredine odra je na vzvodu krožil mikrofonski čez vse sedeže mnogoštevilnega ženskega zbora. Iz dvorane so se slišali razni akustični efekti in posnetek »You never know« Frances Ishihara White, ki je interniranka v ameriškem taborišču Mindoka za japonske priseljence v drugi svetovni vojni. Po prižganih lučeh



Dvorana Union v Mariboru: koncert Carmina Slovenica; gospa Marija Kraker, ključna oseba Marjana Kamnik in Mojca Kamnik



so na oder začele prihajati zboristke, ki so se vsaka posebej predstavile publiku in zasedle svoje sedeže. Gotovo jih je bilo preko 60.

Po burnem aplavzu v pozdrav dirigentki, gospe Šilec, je zavladala popolna tišina ... Zamaknjeni smo pričeli spremljati vokalni orkester in njihove čudovite glasove pri izvajanju melodij raznih klasičnih komponistov v glasbenih priredbah internirank Margaret Dryburgh in Norah Chambers, ki sta na najdene koščke papirja po spominu zapisovali dela Bacha, Mozarta, Brahmsa, Ravela, Beethovna in drugih. Ta dela je na skrivaj izvajal ženski vokalni orkester v taborišču Palenbang v Indoneziji. In tokrat smo to glasbo poslušali v unionski dvorani v Mariboru. Prekrasno!

Po dodatno zapetih dveh skladbah smo po končanem programu dirigentko Karmino Šilec in ženski zbor

nagradili z močnim in dolgim aplavzom ter se tako oddolžili za bogat glasbeni večer.

Dovolite, gospa Marjana, da vam, moja spoštovana ključna, izrečem srčno zahvalo za vse doživetje ta večer: za prijetno družbo, nesebično pomoč pri hoji po zasneženih ulicah, varno vožnjo po spolzki cesti od tukajšnjega Doma in nazaj ter priložnost, da sem lahko obiskala ta koncert, ki mi je napolnil dušo z lepoto moje zvrsti glasbe. Hvala za ponovno doživete spomine na čase, ko sem v tej dvorani kot članica opernega zbora SNG Maribor nekaj let nastopala na koncertih in skupaj z možem tudi obiskovala razne koncerte in prireditve. Bilo je pred 65. leti! Nisem niti pomislila, da bom v tej starosti še kdaj prestopila prag te dvorane, dvorane prelepih spominov moje preteklosti ... In vendar!

**Marija Kraker, stanovalka srebrne enote**

## »Z ROKO V ROKI« Z UČENCI OŠ JURČIČEVEGA DREJČKA RAVNE NA KOROŠKEM

15. 5. 2018 so nas obiskali učenci OŠ Jurčičevega Drejčka iz Raven na Koroškem. Izredno so nas razveselili z recitali in glasbenimi ter plesnimi točkami. Njihova izvajanja so se dotaknila naših src in nas prisotne v dvorani globoko

ganila. Ni šlo brez solz! Sama sem imela srečo, da sem ob odhodu tem nasmejanim dobrovoljčkom zaigrala na klavir. Čudovit je bil občutek, ko smo skupaj zapeli: Oj, mi smo pa tu na Koroškem doma.

Na humani športni prireditvi v grajskem parku na Ravnah »Tečem, da pomagam« me je nagovorila deklica, ki me je spoznala iz njihovega šolskega nastopa pri nas v Domu. Bila sem presenečena in zopet ganjena, ker je ta deklica poklicala sošolko, ki je pri nas takrat plesala ob sedečem fantu. Čestitala sem ji za tako, kar profesionalno, izvedeno plesno točko, da so se gledalcem ponovno orosile oči. V parku se jima je kmalu priključilo še več učencev te šole. Ob želji, da se še kdaj srečamo, mi je ob slovesu pri vstajanju pomagala moja nova znanka, s katero so se stkale nevidne vezi prijateljstva. Zopet je minil tako čustveno doživet dopoldan ... Bilo bi mi žal, če bi ga zamudila.

**Marija Kraker, stanovalka srebrne enote**

## SAJ NI RES – PA JE!

V okviru akcije časopisne hiše Delo d.o.o za naziv Super senior - za izjemne zgodbe stanovalcev domov za starejše sem doživela presenečenje. V našem Koroškem domu starostnikov, PE Slovenj Gradec, sem bila predlagana kot kandidatka za ta prestižni naziv. Za to gre zahvala zaposlenim Doma, ki so me ob podpori vodje, gospe Marjane, predlagali kot primerno za imenovanje v izjemnih zgodbah stanovalcev. Zahvala gre tudi stanovalcem in vsem drugim za glas zame.

V drugem delu akcije Super senior so domovi predstavljali zgodbe stanovalcev. Med temi je zgodbo o mojem delovanju na različnih področjih v svojem pogovoru z mano zapisala gospa Mojca Pušnik. Doživet in čustven zapis je očitno prepričal strokovno komisijo v Ljubljani, da je moja zgodba v izboru 70. zgodb iz 44 domov bila izbrana med deset izjemnih. Hvala, gospa Mojca, za vaš trud, ki se je obrestoval.

Torej, moja zgodba naj bi temeljila na rezultatih mojega delovanja v Domu. Dobro. Toda vsa moja prizadevanja so le odraz moje iskrene hvaležnosti za toliko lepih doživetij od samega začetka bivanja v tej inštituciji. Tu sem na novo zaživela kot srečen človek. Moževa smrt me je mesec in pol po najinem prihodu v Dom leta 2008

zlomila. Le tukajšnji zaposleni, predvsem naša vodja, gospa Marjana, so bili moji rešitelji iz krize, iz katere lep čas nisem našla izhoda.

Sončna pot v mojo jesen življenja se je pričela zame šele ob igranju na klavir, ki je bil darilo Lions kluba iz Slovenj Gradca leta 2009 našemu Domu. Vključevanje v razne ustvarjalne aktivnosti v delovni terapiji, zborovsko petje v domskem MPZ, intenzivne vaje na klavir – večer za večerom, igranje melodij po posluhu in učenje skladb po notah (zopet po 57. letih), vse to je prineslo zelene rezultate. Šest let je, vse do danes, aktualen še sintisajzer v moji sobi, ki mi dodatno služi za vaje – marsikdaj tudi pozno v noč, odvisno od počutja. Dodatno zabavo v zadnjih dveh letih mi pomeni še druženje in kar uspešni nastopi iz izjemnimi članicami našega domskega benda. To so gospa Jana, Tatjana in Marta.

Za vsa moja napredovanja, posebno v glasbi, ima pomembno vlogo naša vodja, gospa Marjana, ki je in ostaja moja pobudnica ter navdih za vse moje dosežke. Še danes ne morem dojeti svojega klavirskega nastopa decembra 2010 z Anjo Vančo, dijakinja Gimnazije Slovenj Gradec. V dvorani Grand hotela Union v

Ljubljani sva v sklopu programa zaključne konference projekta »Z roko v roki« štiriročno na klavir izvajali skladbo. Nepozabno!

Poleg že omenjenih lepih doživetij v našem Domu je bilo moje najlepše doživetje naključje sreče, ko je naša vodja, gospa Marjana, leta 2012 s projektom Ključna oseba postala tudi moja ključna gospa. Ves čas najinega poznanstva je namreč tesno povezana z mojo ljubeznijo do glasbe nasploh. Posledica tega je bila, da se je s tem projektom najina povezanost še poglobila. Ob vsakem glasbenem napredku sem gospo Marjano povabila na druženje ob kavici in na sintisajzer predvajano noviteto v moji sobici. Tudi petje ni bilo izključeno. Rahločutna narava moje ključne gospe me je pričela nagrajevati s prijaznimi povabili na koncerte v Maribor. Sledil je še eden najinih obiskov koncertov, tokrat na mojo prošnjo v ljubljanske Stožice. Izpolnjena mi je bila dolgoletna življenjska želja.

Ne najdem dovolj toplih besed v zahvalo za ta plemenita dejanja moje gospe. Poleg teh čudovitih doživetij, ki jih je možno čutiti le s srcem, je postala gospa Marjana še moja zaupnica in tolažnica ter dragocena prijateljica, kar potrjujejo tudi moji verzi:

**Ko v vrtincu je obupa  
duša moja že tonila,  
sem prijateljske  
se roke oklenila,  
ki na pot  
me glasbe je vrnila,  
kjer se z melodijami  
sem spet se združila ...**

**In ko v tišini  
čustva moja govore,  
ko nasmeh moj  
brez besed vse pove  
in ko duše bolečino  
skrivajo solze,  
to srce razume  
moje ključne le gospe!**



## PRIŠEL JE DAN ZA PODELITEV PRIZNANJ AKCIJE SUPER SENIOR

26. 9. 2017 sva se z gospo Ksenijo Bukovec, žal brez naše vodje, gospe Marjane, ki je bila ta dan zadržana, odpeljali na slovesno podelitev priznanj in simboličnih daril izžrebanim desetim Super seniorjem v Cankarjev dom v Ljubljani. Ob čestitkah smo prejeli priznanja, ki nam jih je izročila ministrica, gospa dr. Anja Kopač Mrak. Dobitniki priznanj smo se zahvalili komisiji in vsem sodelujočim za delo v projektu Super senior. Po kratkem druženju z dobitniki priznanj in njihovimi spremljevalci sva se z gospo Ksenijo odpeljali proti Slovenj Gradcu.

Po lepi vožnji sva ob 19.15 uri izstopili iz avta pred našim vhodom Doma. Pri vstopu v recepcijo sem doživela šok. Iz za pulta recepcije se je pojavila naša vodja, gospa Marjana, ki mi je čestitala in prosila, da ji zaigram na klavir. »In vaša obveznost, gospa Marjana?« sem vprašala. Ni bilo časa za odgovor. Že sva stali pred še zatemnjeno dvorano. Tedaj sem doživela drugi šok.

Prižgale so se luči. V dvorani sem zagledala skupino naših zaposlenih iz vsake naše gospodinjske enote, posamezne stanovalko in stanovalce, rdečo preprogo s

posutim cvetjem – segajočo na oder, na mizici kozarce s šampanjcem, goreče svečke, rože. Nisem še povsem dojela tega dogajanja, ko se oglasi klavir. Tesno sem se oprijela gospe Marjane in se prepustila vedno hitrejšemu bitju svojega srca, ki je zaznalo igranje pianistke, gospe prof. Maje Kastratovik. Fantazija! Ob solzah je bil utrip srca vedno močnejši. Še močnejše sem se oklenila svoje ključne gospe. Ko pišem ta članek, v solzah podoživljam to pravljico vzdušje. Z besedami se ne da opisati teh občutkov, ko sem nato od gospe Marjane prejela še čudoviti šopek rož, ki ga je krasil rdeči trak z zlatim napisom Naj seniorka. Žal se je gospa prof. Kastratovik morala na hitro posloviti, saj je kljub pomanjkanju časa do mojega prihoda igrala čakajočim v dvorani. Iskrena hvala, spoštovana gostja!

Vedite, dragi moji, da se vedno znova sprašujem, s čim sem zaslužila tako visoko priznanje, da sem postala vaša Super seniorka 2017. Ostajam vam večna dolžnica!

Prisrčno se zahvaljujem stanovalcem Doma za udeležbo, čeprav je bilo že pozno. Predvsem posebej hvala vsem, ki ste z idejno-romantičnim projektom ob vrhunski klavirski izvedbi zaigranih melodij gostje prof. Maje v svojem prostem času ta večer ustvarili to čarobno vzdušje. Pohvala pripada tudi vam, moja šoferka, gospa Ksenija, in to za lepo vožnjo in za režijsko uspelo »predstavo«, kjer ste odlično odigrali svojo vlogo! Bila sem presrečna, spoštovana naša vodja, gospa Marjana, da ste kljub svojim obveznostim, ki so vas še čakale, lahko delili te prelepe trenutke z vsemi nami. HVALA!



Sprejem NAJ SENIORKE ge. Kraker v našem Domu, pianistka Maja Kastratovik, vodja enote Marjana Kamnik, stanovalki in zaposleni.

## OBLETNICA ODPRTJA KDS PE SLOVENJ GRADEC

Zopet smo v prisrčnem vzdušju doživljali praznovanje, tokrat devete obletnice odprtja našega Koroškega doma starostnikov, PE Slovenj Gradec. To obletnico smo praznovali malo drugače, in sicer razdeljeno na tri dni: 29. septembra 2017 je bila v prireditvenem prostoru sveta maša, 30. septembra je sledila svečana prireditev s kulturnim programom z gosti, 1. oktobra pa smo zaključili z zabavnim programom, s samooskrbnimi stojnicami in srečanjem s sorodniki.

V soboto, 30. septembra 2017, so po pozdravnem govoru vodje enote Koroškega doma starostnikov, gospe mag. Marjane Kamnik, sledili govori župana Mestne občine Slovenj Gradec, gospoda Andreja Časa, direktorja Koroškega doma starostnikov, gospoda Srečka Mlačnika, in slavnostnega govornika, gospoda mag. Davorja Dominkuša iz Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti. Za popestritev programa je poskrbel še MePZ našega Doma, pod vodstvom Jane Zamernik in sovoditeljice Tatjane Lušnic. Sodelovala je tudi ženska vokalna skupina Deteljica. Gospa Danica Švab Doler je govorila v imenu sorodnikov, s svojim božajočim, lepim glasom nas je zopet navdušila pevka Marjana Mlinar. Program je povezovala Barbara Polutnik Brusnik.

Po lepo uspeli prireditvi je sledila pogostitev za vse prisotne.

V nedeljo, 1. oktobra, se je praznovanje obletnice pričelo z Zdravljico na vseh gospodinjskih enotah, po pozdravnem nagovoru vodje, gospe mag. Marjane, se ob 10. uri nadaljevalo v prostorih dvorane skupnih družinj z zabavnim programom:

- nastop Hišnega banda našega Doma,
- govor stanovalca, gospoda Mihaela Kodrina, in njegove vnukinje Mojce Pušnik,
- na klavir zaigrana melodija »Prinesi mi rože« (moja malenkost),
- nastop skeča prostovoljk in prostovoljca (v režiji prostovoljke Tatjane Lušnic),



Utrinek s praznovanja 9. obletnice odprtja Doma.



Najstarejša stanovalka, gospa Jožefa Arnežnik.



Slavnostni govornik, mag. Davor Dominkuš.





Naše prostovoljke.



- posamezne gospodinjске enote so presenetile s samooskrbnimi stojnicami,
- pripravljen je bil bogat srečelov.

Prava poslastica tega slavnostnega dne je bil 97-metrski jabolčni zavitek, toliko, kot je častljiva starost naše najstarejše stanovalke. »Objemal« je ves naš park v omenjeni dolžini. Prve koščke tega zavitka, skupaj z najstarejšo našo stanovalko, je odrezala vodja Doma, gospa Marjana. S to dobroto so bili postreženi vsi, zato je hitro »skopnel«. Medtem je za zabavo poskrbel ansambel Vižarji. Ves program je vodila gospa Damjana Senica.

Med prijetnim in prav prisrčnim vzdušjem prisotnih v dvorani in na posameznih gospodinjških enotah, kjer so stanovalci s svojimi sorodniki programu lahko sledili po prenosu na TV, je sledilo še eno posebno presenečenje: stanovalkam in stanovalcem so njihove ključne osebe izročile simbolično sladico z napisanim besedilom: Živeti, ne le zase!

Hvala za to prisrčno doživetje.

Po glasbenem premoru je bilo skupno kosilo (stanovalci in sorodniki). Za hitro postrežbo je kot vedno poskrbelo osebje našega Doma. Do zaključka zabave je ob lepi glasbi ansambla Vižarji in njihovih pevk potekalo še prijetno druženje vseh v dvorani. Intervjuji naključno izbranih stanovalcev in sorodnikov so razkrili pohvale za zopet drugačen, vendar za naš Dom edinstven dogodek.

**Ocepek Mojca, stanovalka, KDS Črneče**

## SODELOVANJE PRI PROJEKTU BRALNA ZNAČKA TONETA PARTLJIČA

Rada berem in sem vesela bralnih izzivov, ki nam jih pripravljajo v Domu. V okviru projekta Beremo za nagrado Toneta Partljiča smo v letošnjem letu prebirali zbrane pesmi Milana Kamnika in se o njegovih delih tudi pogovarjali. Pripravili smo prireditev, na kateri smo sodelovale tudi tri stanovalke, in sicer: gospa Monika, gospa Viktorija in jaz. Vsaka je v koroškem narečju recitirala dve kitici pesmi Milana Kamnika D'nar. Domski zbor je zapel nekaj koroških pesmi, sledila je pogostitev ob Milanovi glasbi. Bila sem zelo

presenečena in obenem vesela, da so me izbrali za tako pomembno vlogo.

Ob koncu projekta smo bili povabljeni na zaključno prireditev na Ravne, kjer sta bila gosta Milan Kamnik in Tone Partljič. Tam sem bila izžrebana in kot nagrajenka prejela Partljičevo bralno značko ter nagrado - vabilo na večerjo z Milanom Kamnikom in Tonetom Partljičem. Bila sem presrečna, da sem bila izžrebana, saj mi to zelo veliko pomeni. Ko sem zaslišala svoje ime, me je to tako osupnilo, da niti hvala nisem mogla reči.

Na večerji sem se imela zelo lepo. Milan Kamnik je tudi zapel, dolgčas nam ni bilo, saj je gospa, ki je sedela poleg mene, pripovedovala šale, tako da tudi smeha ni manjkalo. Tudi Tone Partljič je zelo prijetna družba in predvsem zelo moder človek, ob katerem ti ne more biti nikoli dolgčas. To je bila enkratna izkušnja, ki bi jo rada še večkrat ponovila in se bom še z veseljem udeležila prihodnjih dogodkov in aktivnosti v sklopu tega projekta.



Zaključna večerja z izžrebanimi bralci projekta, gospa Mojca Ocepek, stanovalka KDS Črneče

**Marija Kraker, stanovalka srebrne enote**

## OB DNEVU ŽENA

Posebnost letošnjega 8. marca 2018 so bile čestitke, rdeči nageljni, ki jih je iz velike košare, polne tega prelepega cvetja, vsem stanovalkam in sodelavkam v Koroškem domu starostnikov, PE Slovenj Gradec, in to na vseh enotah Doma v spremstvu domskega banda in zapetih pesmih na gospodinjških enotah, izročila vodja, gospa Marjana. Bilo je izredno prisrčno!



Voščilo vodje enote Marjane Kamnik vsem stanovalkam ob dnevu žena.



## OBISK ŽUPANA MO SLOVENJ GRADEC

V januarju 2018 sta nas v prostorih delovne terapije s svojim obiskom presenetila župan Mestne občine Slovenj Gradec, gospod Andrej Čas, in njegova tajnica. Obiskal nas je med kuharskim krožkom izdelovanja domačih rezancev in ob klavirski glasbeni spremljavi. Gospod Čas je pohvalil delo spretnih pomočnikov, tj. stanovalk in stanovalcev Doma ter naših prostovoljk. Kaj kmalu so bile velike površine miz pokrite z gotovimi rezanci. Podobne akcije kuharskih krožkov so predvidene vsak zadnji torek v mesecu.

Nato se je gospod župan ustavil pred veliko mizo ustvarjalk pletenih ročnih del in narisanih motivov mentorja Lojzeka Kralja, ki je budno spremljal delo marljivih rok tega omizja. Ob čestitkah za srečno leto 2018 je gospod Čas tem marljivim »štrikarcam« za njihovo delo, 450 spletenih nogavičk, ki so jih gospe spletle v centru aktivnosti, izročil kavo in pecivo ter se zahvalil za nogavičke, ki jih MO Slovenj Gradec podarja novorojenčkom v porodnišnici.

Mislím, da je umestno, da omenim tudi gospo Jožico Štinek, ki ji gre zahvala za šivanje prozorne embalaže iz tila za posamezne pare nogavičk s čestitko. Hvala vam, gospod župan, za vaš obisk in lepe želje! Veseli bomo, če nas boste s svojim obiskom zopet kdaj tako prijetno presenetili!



Župan Andrej Čas.

## PRIGODA OB HOMŠNICI

Nekega dne mi je bilo dolgčas, pa sem rekla, grem na sprehod. Obula sem udobne čevlje in »hajde« na potep! Šla sem po potki ob Homšnici, čevlji so bili seveda hitri, voziček tudi in brž sva bila pri zgornjem vrtu. Tam sem se usedla na klopco, mislila sem iti ob cesti, a so se začeli zgrinjati temni oblaki. Zbala sem se dežja in se odločila, da grem rajši domov. Prišla sem nekaj metrov, ko sem zagledala, kako cvetijo marjetice – na cesto je gledalo nekaj popkov. Ni ga šmenta, da ne bi utrgala par cvetkov za mojo vazo. Potem sem se ozrla naokoli in iskala svoj voz, kje pa je?! Seveda je bil približno en meter pod cesto. Kaj pa zdaj? Ja, po njega ... Levo nogo sem držala na robu ceste, desno pa spuščala centimeter po centimeter, v želji, da bi dosegla vsaj kolo, potem bi ga že lahko spravila na cesto. Ko sem bila že skoraj pri robu ceste, sem padla v tisto visoko travo še sama, saj nimam nikakršnega ravnotežja in me kar zanese. Kaj pa zdaj, zdrknila sem vsaj dva metra! Treba se bo boriti, bo že šlo, saj sem navajena. Z desno roko sem zgrabila za voz, z levo sem držala moje rožice in »hajd« po kolenih navzgor. Ko sem prišla že do vrha, je prišla mimo neka ženska s psom: »Kaj pa vi tu delate?« »Voziček mi je ušel, pa sem morala ponj.« Vprašala me je še, če mi lahko pomaga, in seveda sem jo prosila, da spravi mene in voziček nazaj na cesto. Podala mi je roko in lepo sem se ji zahvalila. Zdaj pa takoj domov, veste, kako sem bila utrujena! Ko sem prišla v sobo, sem kar padla na posteljo.

Pa lep pozdrav!



Gospa Kristina Čeru s hčerko Mijo.

## Sorođniki stanovalcev

Zapisala hčerka gospe Lesnik Karoline, stanovalke zelene enote

### *Pesem samote*

V sobi, kjer živi Lesnik Karolina,  
vrata so odprta in za njimi je tišina.  
Vstopi in videl boš, da v postelji leži in čaka.

Dnevi so postali dolgi.  
Sama s sabo in tišino v mislih melje zgodovino.

Čaka na nego, obroke in svoje otroke.

V pričakovanju čas mineva počasi,  
če pa kdo se oglasi, le trenutek se zdi.

Postelja njena je postaja, mimo katere  
vlak z vedno večjo hitrostjo drvi,  
a tukaj izstopa vse manj ljudi.

»Tiste slike tam na steni,« govori.

»Ali tista tam še živi?«

Vzame mi dih: »Mama, to si ti!«

Pogleda me in odsotnost teh v globino vdrtih oči boli.  
Nato se njen obraz spremeni v nasmeh, ki gre po ljudeh.



## Prostovoljci

### DOGODEK NAJ PROSTOVOLJEC LETA 2017

V ponedeljek, 4. 6. 2018, je na Brdu pri Kranju potekala prireditev z naslovom Naj prostovoljec leta 2017, na katero sem bil povabljen tudi sam. Na prireditev me je povabil Koroški dom starostnikov, Poslovna enota Slovenj Gradec, saj pri njih že tri leta s svojo psičko vodičko Julie sodelujeva kot družabnika. Nekajkrat na leto ob sredah v Domu zaokrožim po štirih enotah in takrat se uro in pol družim s stanovalci. Letos me je doletela čast, da skupaj še z eno stanovalko, ki je prav tako prostovoljka, na prireditvi Prostovoljec leta 2017 zastopam naš Dom.

Na pot smo se odpravili okoli 11.00. Po krajšem postanku smo okoli 14. ure prispeli na Brdo pri Kranju, kjer nas je pričakala prijazna vodička Alenka. Brdo pri Kranju je eminentna rezidenca, ki spada pod kraj Predoslje. Gospa Alenka nas je popeljala po celotnem kompleksu. Sprehodili smo se mimo enajstih jezer. Med samim ogledom nam je opisovala kompleks, ki se razprostira na štiridesetih hektarjih. Vsebuje prečudovita drevesa gabre in druga manj običajna. Povedala nam je, da poleg zemljišča Brdo upravljajo tudi vilo na Bledu, predsedniško rezidenco v Ljubljani



in še nekaj drugih nepremičnin. Sam park vsebuje enajst umetno narejenih jezer, ki so tematska. V enem od jezer smo na primer videli labode z mladički, v drugem same lokvanje, spet v naslednjem ribe, račke itd. Kot zanimivost je gospa Alenka povedala, da labodji mladički le težko preživijo, saj jih uničijo druge ribe. V kompleksu imajo tudi svoje lovišče, v katerem so jeleni in damjaki. Imajo konje Lipicance, svojo mizarско delavnico in drugo. Zaposlenih je okoli dvesto ljudi. Grad trenutno prenavljajo, zato ogled ni bil mogoč. Pred kratkim je praznoval pol stoletja obstoja in ima bogato zgodovino. S prihodom Zoisov je grad doživel svetovno slavo. V njem je v prejšnjem stoletju prebivala jugoslovanska kraljeva družina Karađorđević, kasneje po drugi svetovni vojni ga je kot letno rezidenco uporabljal Josip Broz Tito. Danes je protokolarni objekt Republike Slovenije in gosti predsednike in druge ugledne osebnosti. V gradu se odvijajo tudi poroke slavnih in drugih.

Turist lahko kupi tako imenovano piknik košarico, ki vsebuje prigrizke v obliki majhnih kruhkov (kanapejev) z različnimi namazi in »dekico«, tako da si lahko potem ustvari svoj lastni piknik v tem prečudovitem parku.

Po končanem ogledu smo si privoščili krajši premor, nato pa smo se pričeli pripravljati na prireditev, na katero je bilo povabljenih preko petsto ljudi. Prostovoljcev, ki smo dobili priznanja, je bilo okoli sto osemdeset. Proslava je potekala v dvorani Grandis, ki v kino postavitvi sprejme kar do 550 ljudi. Vabilo smo dobili po pošti in to je bila vstopnica za prireditev. Dogodek se je pričel ob 17. uri. Najprej nas je nagovoril voditelj programa, nato besedo predal predsedniku mladinskega sveta Slovenije. Po končanem nagovoru gospoda Kampla nas je nagovoril še predsednik Republike Slovenije, Borut Pahor. Prireditev je popestrila acapella skupina Bassless, ki je sodelovala in postala znana preko šova Slovenija ima talent. Zapeli so tri skladbice, nato se je pričelo podeljevanje prvega sklopa nagrad, v katerem so bili tisti prostovoljci, ki so dobili naziv Naj prostovoljec leta 2017. Tisti so bili klicani posamezno in po imenih. Vsakemu posebej so izročili priznanje. Razdeljeni so bili v starostne skupine do devetnajst let, druga skupina do tridesetega leta in tretja skupina starejših od trideset let. Tem nagrajencem so priznanja podeljevali gospod Koprivnikar in gospa ministrica Makovec Brenčič. Po končani podelitvi je skupina Bassless zapela še dve skladbici, nato se je pričelo podeljevanje vsem ostalim prostovoljcem, med katere sva spadala tudi midva s stanovalko Doma. Trije podeljevalci so podeljevali priznanja. Na oder smo prihajali po abecednem redu v skupinicah po šestnajst ljudi hkrati, ki sta jih voditelja prebrala, med tem so vsa imena ves čas bila izpisana na zaslonu. Bilo nas je približno sto osemdeset. S

podelitvijo se je zaključil uradni del. Slediti bi morale fotografiranje s predsednikom republike, vendar je letos odpadlo, ker je bil predsednik zadržan. Tako nas je čakala le še pogostitev s sokom, palčkami, ovitimi s pršutom, in pecivom. Zadržali smo se še nekaj minut, nato pa se počasi odpravili proti domu. Preden smo zares odšli, smo se še fotografirali na rdeči preprogi pred vhodom. Na koncu sta gospe Sandra in Janja odšli stran od poslopja in pri tem skoraj pozabili, da sem prišel z njimi. Naredili sta le nekaj metrov, nato ju je ustavila gospa Romana, ki je spremljala stanovalko: »A Jureta bosta pa kar tu pustili?« In iz tega je potem prišlo veliko smeha. Na poti domov smo šli še na večerjo. Ustavili smo se v Šempetru v Savinjski dolini. Od tam pa kombi nikakor ni hotel domov. Misleč, da bomo iz Šempetra proti domu krenili po malce bližji poti, smo se po 20 minutah vožnje v hrib in spet nazaj v dolino vrnili nazaj do znaka Šempeter in drugič po 15 minutah vožnje ponovno. To je poskrbelo za neustavljiv smeh, po katerem me je bolel trebuh. Domov smo nato okoli 23. ure vendarle prišli, polni prijetnih vtisov in zadovoljni s preživetim dnevom.

Za konec bi se rad zahvalil vabilu Doma, da me je predlagal za tako velik dogodek, zahvala gre tudi odličnim spremljevalcem Janji, Romani, Sandri in Miranu, ki so nama pomagali in poskrbeli, da sva z gospo Jožico Plaznik preživela prečudovit dan.



Prostovoljec Jure Srebrovič, dogodek »Naj prostovoljec« 2017.

**Tatjana Lušnic, prostovoljka**

*Petje nam je  
vsem v veselje*

**Petje nam je vsem v veselje,  
Enoglasno ali »tri«  
Vam izpolnimo vse želje,  
Se prav nič nam ne mudi!  
Ko četrtek pride naš,  
Imamo vsi za vaje čas.**

**Zopet bomo peli, peli ...  
Bomo srečni vsi, veseli,  
Ob harmoniki – na glas!  
Res je lepo tu, pri nas!**



*»Tole pesmico sem sestavila za SENIOR v letu 2012 – od takrat je minilo že šest let, mi pa še kar pojemo ... in to z veseljem. Zato sem jo uporabila za uvod v svoj letošnji prispevek za SENIOR.«*

Jana zopet (enako kot lani): »Prosim, napiši nekaj o našem bendu, zboru ... pa brez izgovorov!«

»Sem ti že lani povedala, da raje pojem, kot pa pišem,« ji rečem. Pa spet ona: »Saj bo šlo. Samo zraven se spravi!« In sem se malo dolgo »zraven spravljala« - ura je osem zvečer, jutri moram oddati prispevek za SENIORJA. TV sem ugasnila – dobro, da ni več Reke ljubezni!!

Ne morem mimo tega, da ne bi omenila dogodka, ko smo stanovalci in BAND (brez Marije) z gospo Kastratovik (za klavirjem) čakali z rdečo preprogo in svečkami – ob ugasnjenih lučeh našo SUPERSENIORKO, gospo Kraker, ki se je s priznanjem vračala iz Ljubljane. Zaradi sprejema, ki ga ni pričakovala, je bila čisto »iz sebe«: bleda, začudena; kar prestrašila sem se za njeno zdravje. No, pa je vseeno, ko se je malo pomirila, z bandom zapela pesmico.

V najlepšem spominu mi je ostalo naše praznovanje 9. obletnice odprtja Doma. V prelepem programu je sodeloval tudi naš bend in seveda ne smem pozabiti na 97. metrski štrudl, ki je zelo hitro »izginil«.

Novembra je bend sodeloval na predstavitvi del stanovalca Petra Jamerja (prave umetnine, ti križi).

6. 12. 2017 je bend s tremi pesmimi sodeloval ob dnevu prostovoljcev. Večkrat je sodeloval tudi na rojstnodnevnih praznovanjih.

Na silvestrovanju 29. 12. bend (po moji krivdi) ni sodeloval, ker sem zbolela; me delujemo namreč po sistemu: Vsi za enega, eden za vse!

V januarju 2018 smo bile bendovke na obisku v KMC Ravne, kjer smo zapele – malo same, malo skupaj s Koroškimi mixom. Vedno se rade družimo z njimi in jih kar pogrešamo, če jih dolgo ne vidimo.

Zapele smo tudi ob predavanju dr. Iwone Kosi v okviru projekta »Demenci prijazne točke«.

21. 2. je naš bend sodeloval v projektu Melodija barv, ki ga je v Domu starostnikov Danice Vogrinec v Mariboru predstavil naš gospod Kralj. Vzdušje je bilo zelo prijetno in veselo.



Ob dnevu žena smo z gospo Kamnik, ki je vsem stanovalkam ob prazniku podarila nagelj, obiskali vseh pet gospodinjskih enot in na vsaki zapeli po eno pesmico. Bilo je lepo. Potem pa smo še pri gospodu Korenu na balkonu podirali smrekico (malo pozno, saj je že vse dol letelo ...). Zraven smo seveda zapeli!!

Gospe Marjani smo (bend) zapele ob njenem rojstnem dnevu.

26. 3. je bil vsaj zame »poseben dogodek«. Na obisku v Domu je bila gospa Vlasta Nussdorfer s spremstvom. Doma sem imela povabljen na kosilo, ki je bilo še v fazi priprave. Pa prileti po telefonu iz Doma »befel«: Čez 10 minut bodi tukaj, ker moramo dve zapeti!! Ja, kako vendar, saj nisem primerno oblečena, brez frizure ... kuham ... imam obisk ... Na drugi strani telefona pa: Izklopi za nekaj časa, saj boš kmalu lahko nadaljevala ... nič se ne preoblači, samo hitro pridi (obisk bo že počakal !!). Potem se je pa vse kar zavleklo, tako da je bil moj obisk doma že pošteno lačen – sem jih poklicala, naj si za predjed vzamejo iz hladilnika najboljšo domsko pašteto in kruh. Me pa smo nastop v redu opravile, gospa Vlasta je bila kar navdušena in nas povabila na pomembni dogodek, ki bo menda decembra – ne vem točno, kje. Imam že zdaj tremo, če pomislim na to (morda bo pa odpadlo).

28. 3. smo bili ponovno s projektom arhitekta, gospoda Kralja, Melodija barv, v Domu starostnikov Danice Vogrinec Maribor, tokrat v enoti Tabor. Tudi tam je bilo zelo prisrčno. Vesela sem bila tudi zato, ker so nas prišle poslušat moje sošolke (več kot 50 let je minilo, kar smo zaključile srednjo ekonomsko šolo). V Domu sem srečala tudi svojo sosedo Ireno iz Maribora.

17. 4. smo z bendom uspešno nastopile v KMC na Ravnah na otvoritvi info točke »SOBIVAMO«.

18. 4. je bend sodeloval na zaključni prireditvi ob projektu »Beremo za nagrado Toneta Partljiča« v grajskem parku na Ravnah. V tem projektu smo brali pesmi koroškega kantavtorja gospoda Milana Kamnika in zaključna prireditev je bila zelo prisrčna in čustvena. Pel je tudi naš bend, solistka je bila naša Jana z interpretacijo Kamnikove pesmi Ibržnik. Ker je odločitev za to pesem »padla« v zadnjem trenutku, smo bile kar malo v skrbeh, kako bo šlo. Mislim, da je Jana dobila kakšen sivi las – izzvenelo je kar dobro. Posebno vesel je bil zaključek v gostilni Lečnik, kjer smo ob prisotnosti in pogovorih z gospodom Partljičem in Kamnikom tudi katero zapele. Še posebej smo uživali ob petju in čudovitem igranju na kitaro gospoda Kamnika.

26. 4. je bend v počastitev dneva upora proti okupatorju, skupaj z MPZ Viharniki, ki jih vodi gospa Mojca Kamnik, sodeloval v kulturnem programu.

9. 5. je pevski zbor KDS sodeloval na otvoritvi info točke SOBIVAMO in 21. 6. v kulturnem programu ob prazniku dneva državnosti. Pevski zbor je sodeloval pri več dogodkih v našem Domu. Vsi stanovalci, ki so člani pevskega zbora, radi prihajajo na vaje, in veseli smo vsakega novega člana.

Naj na koncu še poudarim prednost (ali slabost) tega, da stanujem v neposredni bližini KDS. Pa bom opisala še en dogodek. Dopoldan sem bila na vajah pevskega zbora KDS, kjer zbor spremljam s harmoniko. Ko sem prišla domov in se ravnokar preoblekla, zazvoni telefon ... klic iz Doma ... takoj pridi nazaj ... čez 10 minut pojemo nekim gostjam iz Ljubljane ... dobimo se v knjižnici ... ! Oblečem se, obujem in hitro (kolikor mi zlobna kolena, s katerimi imam že nekaj časa težave, dopuščajo) nazaj čez Homšnico v Dom. In pomislite, prej sem bila v knjižnici kot Marta – tudi članica benda – ki je čakala na dvigalo v drugem nadstropju. To se je Krakarjeva smejala – ne more pozabiti!

No, pa sem pripeljala ta zapis do konca. Polnoč je. Zdaj še natipkam na računalnik, jutri zjutraj oddam, nato je ob devetih pevka vaja. Učili se bomo pesem za slovesnost ob 10. obletnici odprtja Doma. Nasvidenje na obletnici!!

Sedaj je ura dve zjutraj (počasi tipkaš, boste rekli !!!).



Hišni bend na gostovanju v Domu Danice Vogrinec Maribor, v sklopu projekta Melodija barv gospoda Kralja.

## SODELOVANJE Z DRUGIMI PARTNERJI

*Tanja Golob, Koroški medgeneracijski center Ravne*

### SODELOVANJE KOROŠKEGA DOMA STAROSTNIKOV S KOROŠKIM MEDGENERACIJSKIM CENTROM

Medsebojna povezanost, pomoč in izmenjava idej so prvine sedaj že štiriletnega sodelovanja Koroškega medgeneracijskega centra s Koroškim domom starostnikov. Prepletanje različnih generacij omogoča, da vsak prispeva delček znanja, izkušenj, vedoželjnosti in tako skupaj gradimo raznolik mozaik, ki temelji na družbeno bogatem, kvalitetnem življenju vseh udeleženi.

Hvaležni smo, da nam zaposleni Doma in predsednica Koroškega medgeneracijskega centra, mag. Marjana Kamnik, predstavljajo strokovni steber, na katerega se lahko opiramo in skupaj izvajamo številne strokovno naravnane izobraževalne aktivnosti. Med njimi sta projekta Mreženje storitev oskrbe na domu v modelu kreditnega sistema točk – tečaj Oskrba pomoči potrebnemu svojcu in izobraževanje in osveščanje za obvladovanje demence – Odziv v instituciji in skupnosti. Z navedenima projektoma odgovarjamo na potrebe lokalnega okolja po usvajanju znanj/veščin s področja laične oskrbe in pridobivanju informacij ter usmeritev za ravnanje z osebami z demenco.

Poleg strokovno naravnanih vsebin v okviru projekta Dogaja se! Center aktivnosti Koroške ponujamo pester nabor multidisciplinarnih aktivnosti, v okviru katerih večkrat obiščemo Dom. Naši prostovoljci, članice in člani medgeneracijskega centra so v Domu vedno dobrodošli in lepo sprejeti. Tako večkrat združimo prijetno s koristnim, bodisi v obliki ustvarjalnih ali glasbenih delavnic.

Sodelujemo tudi pri bralni znački Beremo za nagrado Toneta Partljiča, ki je spodbuda za branje, krepitev bralnega razumevanja in besednega zaklada. Veseli smo, da smo letos imeli priložnost, da smo pesmi koroškega kantavtorja Milana Kamnika tokrat doživljali na drugačen način – namesto petja smo jih z velikim



Tečaj oskrbe pomoči potrebnemu svojcu.



Hišni bend na gostovanju v Domu Danice Vogrinec Maribor, v sklopu projekta Melodija barv gospoda Kralja.



veseljem brali in analizirali. Literarno ustvarjanje sta v našem medgeneracijskem centru prevzeli skupina Literarna čajanka pod mentorstvom gospe Ivane Prislana in gledališka skupina pod mentorstvom gospe Viktorije Pizar.

Uspešno smo izvedli dogodek Tečem, da pomagam in tako z dobrodelno noto prispevali h kvalitetnejšemu življenju slepih in slabovidnih otrok.

Hvaležni smo, da skupaj sooblikujemo aktivnejše in kakovostnejše življenje lokalnega prebivalstva. Verjamemo, da bomo našo pot uspešno prepletali še naprej.



Koroški mix in Hišni bend, druženje.

**Marta Kovačec Vrenčur,**  
Koroški medgeneracijski center

## LEP VEČER Z DOBRIMI PRIJATELJI

V Koroškem medgeneracijskem centru smo tudi letos brali za Partljičevo bralno značko. Brali smo tudi pesmi našega priljubljenega Milana Kamnika, ki je izdal svojo prvo knjigo pesmi pod naslovom Ibržnik. Branje predstavlja način sodelovanja več generacij, ki se v skupnem ritmu povežemo in dosegamo pomembne cilje. Imamo čas za pogovor, čas drug za drugega. To je pravo blagostanje, ki polni srce in dušo od najmanjših do tistih v zrelih letih. Vsak pač poskuša delati po najboljših močeh.

V projekt Beremo za Partljičevo bralno značko se vsako leto vključi tudi naša gledališka skupina Koroškega medgeneracijskega centra. Naša naloga je, da se ob zaključku predstavimo s čisto svojim prispevkom. Tudi letos je bilo tako. V grajskem parku na Ravnah smo se Vika, Tina in Marta predstavile s skečem o našem Milanu. Malo smo se seveda dotaknili tudi njegove družine, saj je bil skeč na tak način še bolj zanimiv.

»A vete, ni bvo težko obirat štako fajn družino, pa tot Milanove pesmi ni bvo težko brat, saj so vse napisane von iz srca, saj kot vemo, da Milan nebo nikol bogat v zvato, ampak je bogat v srcu, ker ga radi poslušamo, ga mam radi, pa tot porajtamo se z njemo,« tako sem med drugim zapisala v našem skeču.

Na zaključni prireditvi v grajskem parku je ob koncu sledilo tudi žrebanje vseh tistih, ki so sodelovali pri projektu. Nagrada je bila zelo mikavna, večerja s Partljičem in našim Milanom. Letos je bila še novost, saj je vsak izžrebanec prejel značko. Ja, pa se zgodi, da prav Milan izžreba mene. Skoraj nisem verjela, da je prebral moje ime. Vesela in ponosna sem bila tisti trenutek nase, saj sem bila nagrajena za svoje delo. S pisanjem sem dosegla svoj cilj in namen.

Čez dober mesec smo se zbrali pri Lečniku. Z nami seveda g. Tone Partljič in naš Milan Kamnik. Dva dobra človeka, ki nas bogatita s svojim znanjem, vsak na svoj način. Gospod Tone, vedno dobre volje, naš Milan pa nas s svojimi pesmimi poboža in nas popelje po naši Koroški. Takih večerov si res lahko želiš, predvsem pa takih prijateljev, ki so ob tebi in te sprejmejo prav takega, kot si. Hvala vsem za tako lep večer. Želim si, da bi projekt še dolgo nadaljevali, se srečevali, se pogovarjali, brali in tudi igrali. Hvala vam, družina Kamnik, in hvala vam, gospod Tone Partljič.



Marta Kovačec Vrenčur, izžrebana nagrajenska

**Darja Hribernik in Alenka Obretan Mestek,**  
knjižničarki Knjižnice Ksaverja Meška Slovenj Gradec

## RADI IMAMO KNJIGE IN DRUG DRUGEGA

»RADI IMAMO STARE KATEDRALE, STARO POHIŠTVO, STARO ZLATNINO, STARE KNJIGE IN SLIKE, TODA POPOLNOMA SMO POZABILI, DA SO TUDI STARI LJUDJE LEPI.«  
(LIN JUTANG)

Življenje se vedno vrtilo okoli osi in okoli samega sebe, nas preizkuša, nam daje na eni strani in si vzame na drugi. Najlepše pa je darovanje v vseh svojih razsežnostih, v vseh starostnih obdobjih, v svoji dovršnosti in nedovršnosti nas bogati in nam daje smisel. Zato še kako drži rek: »Ko dajemo, dobivamo!«

Knjižnica Ksaverja Meška Slovenj Gradec je z enoto Koroškega doma starostnikov Slovenj Gradec skupaj stopila v korak že ob samem začetku njegovega delovanja. Sodelovanje se je pričelo predvsem zaradi postavitve domske knjižnice. Pridobili so številne knjige s pomočjo darov stanovalcev in drugih posameznikov, mi pa smo jim z veseljem priskočili na pomoč ter gradivo strokovno uredili. In rodila se je ideja, da bi bilo prav lepo založeno knjižnico izkoristiti na način, da se v njej srečujemo ob bralnih uricah, in sicer enkrat mesečno. Tako so naša dopoldanska petkova bralna društva v Domu starostnikov postala stalnica. Da pa bi knjižnica še bolj služila svojemu namenu in zaživela v vsej svoji založenosti, smo se odločili, da bo vsako sredo na voljo izposoja knjig s strokovno pomočjo naše sodelavke Zdenke. Že sami začetki so bili zelo spodbudni, saj smo menili, da je potrebno stanovalcem, ki sami težko berejo, tistim, ki so včasih radi brali in bi tudi zdaj z veseljem segli po knjigi, pa jim je to iz različnih razlogov onemogočeno, to omogočiti. Srečujemo se preprosto zato, ker imamo radi knjige in drug drugega. Lepo nam je skupaj. Naša srečanja so naravnost čudovita, odsevajo preplet besed v vezani in nevezani obliki s priokusom po smehu, pesmi, zgodbicah, predvsem pa so polna izkušenj, ki jih prinese dolgo in kvalitetno življenje. Knjižničarki, ki vodiva urice, se zavedava, da starostnikom medsebojni odnosi pomenijo več kot vse materialne dobrine, med nami so se stkale tople in pristne vezi, trudiva se udeleževati njihovo



Alenka Obretan Mestek, Darja Hribernik in Draga Ropič

željo po biti slišani in sprejeti. Ko so v Domu pričeli s projektom »BEREMO ZA NAGRADO TONETA PARTLJIČA«, so naša bralna srečanja postala vezana na avtorja, kateremu je v določeni sezoni bralna značka posvečena. Tematsko nas usmeri rdeča nit naših bralnih druženj, in sicer jo personificiramo v znano literarno osebo, kot so bili Tone Partljič ali Fran Ksaver Meško, Prežihov Voranc, Leopold in Primož Suhodolčan, Milan Kamnik ... Z veseljem sodelujeva na zaključni prireditvi njihovega bralnega projekta, ki ga vsakič izpeljejo dovršeno in zelo kvalitetno.

Za kakovostno starost je izredno pomembno tudi medgeneracijsko povezovanje, kjer se krepijo vezi med otroki, srednjo generacijo in starostniki. Zato večkrat poskrbiva za presenečenje ter na urico povabiva malčke iz vrtca, katerih se stanovalci še posebej razveselijo. Seveda pa dogajanje radi popestriva z nastopom učencev obeh osnovnih šol, povabiva kakšnega ustvarjalca iz domačih logov in tako poskrbiva, da se imamo vsi skupaj še lepše. V Domu biva tudi nekaj posameznikov, ki so še kljub letom literarno in umetniško ustvarjalni in prav je, da jim omogočiva, da se na kakšni urici tudi oni predstavijo svojim stanovalcem.

Veliko jih je bilo in veliko jih še bo, ki smo jim in ki jim še bomo posvetili naše bralno leto, dovolimo si kreativnost, poetičnost, šegavost, skratka: lahko bi rekli t. i. umetniško svobodo, saj je prav, da uživamo vsi in da je za vsakega nekaj.

Dobro razpoloženje, medsebojno spoštovanje, pozitivne misli in spodbudno okolje lepe domske knjižnice so dejavniki, ki dobro vplivajo na počutje tako stanovalcev kot naju in seveda gostov bralnih srečanj, ki se nam radi pridružijo in se predstavijo.



Vsako sredo dopoldan z veseljem prihajam v domsko knjižnico in poskrbim za urejenost knjižnih polic ter pomagam obiskovalcem poiskati primerno branje. Resnično se trudim izpolniti vsako željo, zato prinašam knjige tudi iz mestne knjižnice ali bukvarne. Velikokrat se ob tem druženju razvijejo neskončni pogovori o prebranem in neprebranem. Vrstijo se predlogi in vzpodbude k branju in prejemanju bogastva iz knjig. Pomembno je, da vsak bralec najde »svojo knjigo«, ki ga bo navdušila, mu naredila veselje ali ga popeljala v neznane kraje.

Druženja v knjižnici vselej prinašajo tudi pristne stike med nami in velikokrat so vzpodbuda za lepši, prijetnejši dan.

*Zdenka Golob*



**Pisali so učenci 4.b pod mentorstvom Jožice Vajt (sodelovanje z domom starostnikov – igranje družabnih iger)**

## DAN V DOMU STAROSTNIKOV

Zahvaljujem se učiteljici, da sem lahko šla in se družila s starejšimi občani. Všeč mi je bilo, ko smo skupaj igrali družabne igre. Vsi so bili zelo prijazni. Skupaj smo se zabavali.

*Gaja Smolnikar, 4.b, Druga OŠ SG*

S stanovalci Doma smo se igrali igro črni Peter. Z mano je igral zelo prijazen gospod. Imeli smo se super.

*Tjan Kovačič, 4.b, Druga OŠ Slovenj Gradec*

Obiskali smo dom starostnikov in s stanovalci igrali različne igre, tako jim je čas hitreje minil. Zabavno je bilo spoznati nove ljudi. Upam, da je bilo tudi njim zabavno z nami. Upam, da bom lahko tja še kdaj odšla.

*Sara Pogorevc, 4.b, Druga OŠ SG*

Zelo sem se zabavala, saj smo se igrali. Gospod, s katerim sem igrala, me je večkrat premagal.

*Monika Švikart, 4.b, Druga OŠ SG*



**Pisali so učenci 4. a Druge OŠ SG pod mentorstvom Bože Božene Lesjak**

## G. MILAN IN G. TONE STA NAS NASMEJALA ZAHVALA

Ko smo prišli skozi vrata v Dom, smo se slekli iz toplih oblačil. Nato smo si ogledali nastop Milana Kamnika in še veliko drugih nastopov. Takoj smo opazili, da so vsi nastopi dobri, to smo ugotovili tudi zaradi nasmeha na obrazih starostnikov. Ko smo bili na vrsti mi, smo se postavili na oder. Na odru smo se zabavali in peli. Ko je bilo našega nastopa konec, smo nekaj pojedli in se poslovili ter šli domov. Imel sem se super in se zelo nasmejal šalam g. Toneta in g. Milana.

*Teo Šteharik, 4. a, Druga OŠ SG*

## DOBRO SMO SODELOVALI

V šoli smo se dolgo pripravljali na nastop v Domu. Brali smo pesmi Milana Kamnika, se pogovarjali o vsebini. Na pet njegovih pesmi smo izdelali tudi križanke. Obiskovali smo tudi stanovalce Doma. Bilo je zelo lepo. Najbolje pa je bilo, ko smo dobili sok in čokolado.

*Kristijan Kolar, 4. a, Druga OŠ SG*

Tudi letos smo z učiteljico Božo Boženo Lesjak sodelovali v projektu: BEREMO ZA NAGRADO TONETA PARTLJIČA.

Ponosna sem, da me je razredničarka izbrala, da sem lahko sodelovala. Za srečanje smo skupaj z učiteljicami pripravili program. Najbolj zabavno je bilo, ko smo ob harmoniki in plesu naših folkloristov zapeli Čebelico. Stanovalci so bili zelo veseli in so zapeli skupaj z nami. Spoznali smo Milana Kamnika, ki je napisal veliko lepih pesmi, in Toneta Partljiča, po katerem se imenuje tudi bralna značka. Kako sem bila vesela. Oba sem videla v živo. Še posebej sem se razveselila Milana Kamnika, saj rada poslušam njegove pesmi in jih prepevam. Bilo mi je fenomenalno. Na koncu smo se s Tonetom Partljičem tudi slikali. Tako mi bo ta dogodek za vedno ostal v spominu. Zahvaljujem se učiteljici Boženi in domu starostnikov v Slovenj Gradecu, da so mi omogočili to veliko izkušnjo.

*Nastja Pavlič, 4. a, Druga OŠ SG*





## 5. SEZONA BRALNE ZNAČKE TONETA PARTLJIČA

V petek smo šli predsedniki in podpredsedniki šolske skupnosti in Rdečega križa iz našega razreda v Dom starostnikov. Tam so folkloristke in harmonikaš nekaj zaigrali in zaplesali. Mi smo se jim pridružili kot pevci Čebelarja. V živo smo videli Milana Kamnika, ki je napisal veliko lepih pesmi. Prav tako Toneta Partljiča, po katerem se imenuje tudi bralna značka. Bila sem zelo vesela, ko sem zagledala Milana Kamnika, saj rada poslušam njegove pesmi in jih prepevam. Vesela sem bila, da naj je učiteljica vzela s seboj, bilo mi je fenomenalno. Na koncu smo se s Tonetom Partljičem tudi slikali. Res hvala za to izkušnjo.

*Pavlič Nastja, 4. a*

## V DOMU STAROSTRNIKOV SG SO SAMI DOBRI LJUDJE

Pri vas je bilo lepo, v čast mi je bilo nastopati, rad bi še kdaj bil pri vas. Bilo mi je tudi všeč gledati program. Rad bi se vam zahvalil za povabilo. Ko sem zagledal Milana Kamnika in Toneta Partljiča, sem se razveselil. Upam, da bom povabljen še kdaj, ker ste dobri ljudje.

*Lan Krištofelc, 4. a, Druga OŠ SG*



**Pisali učenci 3. a raz. Druge OŠ SG pod mentorstvom razredničarke Nives Kodrun**

## V DOMU STAROSTRNIKOV

V domu starostnikov je bilo zelo zabavno. Na poti v Dom nam je učiteljica povedala, da starejši ljudje radi poslušajo.

Ko smo prispeli, so nas lepo pozdravili, potem pa nas prosili, naj jim preberemo kakšno pravljico. Na koncu so nas pogostili z rogljički in sokom. Na koncu je bilo res zelo, zelo lepo.

Starostnikom smo polepšali dan in obljubili, da se še kdaj vrnemo na obisk.

*Ruj David Mlakar*

V domu starostnikov mi je bilo zelo všeč. S sošolko Ronjo sva se z dvema gospema igrali različne igrice. Gospe sta bili zelo prijazni. Dali sta nama tudi bonbone. Na koncu sva jih lepo pozdravili in odšli nazaj v šolo.

*Ana Blažanovič*

V sredo smo obiskali dom starostnikov v Slovenj Gradcu. Druženje je bilo zanimivo, ker smo brali, se igrali in se tudi malo nasmejali. S sošolko Ana sva gospo Marijano naučili, kako se igra enka. Gospa Marijana je zelo uživala v igri. Nato smo se poslovili in odšli v šolo.

*Ronja Sinreih*

V sredo smo šli v dom starostnikov in se družili s starostniki. Igrali smo se različne igre: enko, človek ne jezi se, štiri v vrsto. Všeč mi je bilo, ker sva z enim gospodom igrala šah. Vsi skupaj smo se imeli zelo lepo.

*Marko Schifini Počej*

V domu starostnikov smo se igrali in tudi brali. Veliko smo se tudi pogovarjali. Na koncu smo dobili rogljičke in sok.

*Filip Štaleker*

Starostnike sem naučil igrati šah. Starostniki so bili veseli našega obiska. Za malico smo dobili rogljičke in sok. Želim si, da bi še kdaj šli v dom starostnikov na obisk.

*Ajdin Hadžič*

Obiskali smo starostnike v domu starostnikov v Slovenj Gradcu. Ob našem prihodu so se zelo razveselili. Z njimi smo igrali karte in človek ne jezi se. Nekateri fantje so jim brali. Ko smo odhajali, so nas pogostili z rogljički in sokom. Ob odhodu smo se poslovili od starostnikov in jim zaželeli prijetno bivanje.

*Tena Lah*

Staro, staro, staro ... zmeraj mlado! Čisto sem brez besed, tako smo se zabavali. Zdelo se mi je, da je še čas zamešal čas. Kaj bi lahko bilo še bolj zabavno? En, dva,

tri, že smo šli. Pa tako smo se zabavali. Brez pavze smo se igrali. Tudi, če smo igro izgubili, smo se zabavali. Bilo je lepo. Starostniki so bili neznansko veseli in mi tudi. Srečo smo ulovili in bili veseli. Kot angelčki smo bili. Kot zajčki smo skakali. Tralali, tralala. Zvezdice smo bili in smo se enako igrali. Bilo je tako super, da sploh nismo pomislili na kaj drugega. Škoda, da smo tako hitro šli. Kaj, ko bi še ostali? Kaj bi dali? Pa smo šli, tralala, tralali. Adijo.

*Julija Gostenčnik*





# Poletni koncert in odprtje razstave iz kolonije

Jana Zamernik, vodja programov

## POLETNI KONCERT

V toplem avgustu smo na poletnem koncertu v parku našega Doma čudovite trenutke delili z mladimi, nadarjenimi glasbeniki godalnega kvarteta 4STRINGS iz Slovenj Gradca:

**Aleksander Rogina:** 1. violina,  
**Vivijana Rogina:** 2. violina,  
**Petar Njegovan:** viola,  
**Valentin Rogina:** violončelo.

Da smo uživali ob izvedbah njihovih skladb, smo pokazali z močnim aplavzom in navdušenjem. Sami so dejali: »Počaščeni smo, da smo lahko s svojim muziciranjem popestrili današnji čudoviti večer vsem vam, dragi obiskovalci. »Sledil je še »bis« dveh skladb. Hvala vsem nastopajočim, stanovalcem in ostalim obiskovalcem za res prelep večer.









10  
LET

2008 - 2018

